ÚSVIT
BOHŮ
&
BĚSŮ
K. A. TUCKEROVÁ
FRAGMENT

Úsvit bohů & běsů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

K. A. Tuckerová
Úsvit bohů & běsů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ÚSVIT BOHŮ & BĚSŮ

K. A. TUCKEROVÁ

Přeložil Josef Kalousek

FRAGMENT

Copyright © 2024 K.A. TUCKER BOOKS LTD.
Cover design by Hang Le
Translation © Josef Kalousek, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7997-4 (1. vydání 2026)
ISBN e-knihy 978-80-253-8007-9 (1. zveřejnění 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8008-6 (1. zveřejnění 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7998-1 (1. zveřejnění 2026) (Pdf)

Všem postavám, které vdechly tomuto příběhu život způsobem,
jaký jsem si při psaní prvních odstavců nedokázala ani představit

SKATRANA
SHADOWHELM
Westport
Terrenské hory
POBŘEŽÍ SIRÉN
VELKÁ PROPAST
Údolí kostí
Venhornské hory
Lyndel
Bellcross
Prastarý les
CIRILEA
ISLOR
PORTSEND
PŘÍLIV ŠTĚSTĚNY
Bythesea
Salt Bay
SEACADORE

Bentsend
S
NYOSKÝ ZÁLIV
Mrtvý les
YBARIS
MORDAIN
NYOS
K Espadoru
a Udrelu
ARGON
Mrtvá hlubina
hora L´Or
NEKONEČNÉ
MOŘE
Hawkrest
Aminadavovy
pláně
Fernhoth
KIER
Kettling
OSTROSKÝ ZÁLIV
OSTROS
RATHEUS

KAPITOLA PRVNÍ

Annika

„Copak se na téhle osudy prokleté lodi nenajde *vůbec nic* poživatelného?“ Ve světle petrolejky si prohlížím otlučené jablko, které vzápětí hodím zpátky mezi zbytek hnijícího ovoce v košíku.

Lodní kuchař na *Bouři* – svalnatý mužský s chomáčovitými, šedými vousy – přestane filetovat dnešní úlovek a zadívá se na mě. Takhle se to má s celou posádkou – muži vrhají po princezně pohledy, jenže neřeknou ani slovo.

„Tak co?“ vyštěknu. „Jste tu snad všichni němí, kromě toho vašeho *okouzlujícího* kapitána?“ Toho bych nejradši hodila přes palubu, kdyby mi nehrozilo, že mě pak jeho posádka hned hodí za ním.

„Když nafasuješ denní příděl, radši ho rovnou sněz, nebo se toho s radostí ujme někdo jinej,“ odpoví konečně drsným tónem.

„Tím myslíš tu břečku z ovsa a osoleného vepřového? To je podle tebe vhodné pro členku islorské královské rodiny?“ Být tu Corrin, dostal by od ní ten smrtelník na pamětnou vařečkou, čemuž bych já s nadšením přihlížela.

„Odpusť, že jsem byl tak hrubý. Můžu ti nabídnout ještě *něco jiného*?“ zeptá se s předstíranou upřímností a pozvedne ruku. Světélkující znak dvou půlměsíců působí v přítmí lodní kuchyně jako varovný maják.

„To bych musela ležet na smrtelné posteli, abych se zakousla do tvých žil, *bez ohledu* na cejch,“ ušklíbnu se. Ten chlap mýdlo neviděl už několik týdnů. Stejně jako většina posádky. Zápach v podpalubí vydržím jen tak tak.

„Tak si to nepřivolávej.“ Na základě jeho úšklebku hádám, že není zklamaný.

Ještě jsem nezažila, aby se mnou nějaký smrtelník mluvil tak neurvale. „Jak se jmenuješ, námořníku?“

„Proč?“

„Abych tvoje jméno mohla předat svému bratru, *králi*, až se s ním zase uvidím. Určitě si moc rád poslechne, jak ses vyžíval v představě mého utrpení.“

Odfrkne si. „Jmenuju se Sye, a všichni jsme viděli, před čím jsme odtamtud zdrhali. Co je to za krále, když nesedí na žádným trůnu? Kromě toho je dost možná mrtvej, nebo brzo bude.“

Ta bezcitná slova mě přimějí k ucuknutí. Mé dvojče mě sice nechalo v Cirilee napospas rebelii a možná se navzájem nemůžeme vystát, ale… mí bratři jsou to jediné, co mi zbylo. A pak je tu ještě město v plamenech zastíněné příšerou, jakou jsem nikdy předtím neviděla. „Takže jsem dost možná poslední zbývající členkou královské rodiny, což ze mě dělá královnu.“

„Tak jo, *královno*, račte si vzít suchar a přestaňte mě otravovat. Mám totiž práci.“ Sekáčkem pokyne k polici, na které leží ošatka se ztvrdlým chlebem, načež jedné rybě odsekne hlavu.

Mě zaujme spíš stojan s kuchyňskými noži po mé levici. Tomu špinavému smrtelníkovi bych jedním z nich nejspíš zvládla prořídnout krkavici dřív, než by vůbec stihl vykřiknout. Zabitím kuchaře bych si ovšem nijak zvlášť nepomohla. Pořád bych byla uvězněná na lodi plné námořníků, navíc ještě hladových.

„Nedělej žádný hlouposti,“ varuje mě Sye, který ze stojanu s noži také nespouští oči. „Nás je spousta, zato ty seš sama.“

„Nejsem žádný barbar.“ Schválně popadnu *dva* suchary – dvojnásobek denního přídělu – a k tomu ještě to otlučené jablko.

Sye se zamračí. „Tak už padej!“

Nedaleko ode mě stojí džbán s medovinou. Z náhlého popudu obtočím ruku kolem nádoby a poněkud neobratně si ji přitisknu ke hrudi. Když pak sebevědomě kráčím po schodech nahoru, mám co dělat, abych tu tíhu unesla.

Stříbrný měsíční svit hudemu se odráží od mořské hladiny a ještě zdůrazňuje, že široko daleko není žádná pevnina.

„Musíme plout tak daleko od břehu?“ postěžuji si komukoliv, kdo právě poslouchá.

„Jo. Pokud si nechceme prorazit díru do trupu a utopit se,“ odpoví kapitán Aron stojící za kormidlem.

„Myslela jsem, že jestli nás najdou sirény, budeme mrtví tak jako tak.“

„Jestli se rychle nezvedne vítr, tak k nim ani nedoplujeme.“

Vzduch je zatuchlý a teplý, lodní plachty v něm jenom plandají. Vodní hladina je téměř stojatá.

Prohlédne si nejprve mě a pak i moji kořist. „Koukám, žes našla lodní kuchyni.“

„A taky toho vašeho přisprostlého kuchaře.“

Zašklebí se. „Sye je na příděly tuze přísnej. Musela jsi ho opravdu hodně otravovat, že tě nechal s tímhle vším odejít.“

Posadím se na palubu a vytáhnu zátku. „Řekla jsem si, že všechny moje problémy zmizí dřív, než se dostanu na dno.“

„To, po čem doopravdy lačníte, jste tam nenašla, *Výsosti*?“ ozve se ten nepříjemný hlas.

V duchu napočítám do pěti, než se k Tyreemu otočím čelem a zahledím se do jeho křišťálově modrých očí, které mě upřeně sledují. Ybariský princ mi ani nemusí vysvětlovat, jak to myslel. Přinejmenším čtvrtina posádky se honosí světélkujícími cejchy a těm neoznačeným nevěřím ani za mák. Jenže já se nekrmila už *celé dny*. Kdybych jen tušila, že se chystá vzpoura, nedávala bych si s Dagnarem tolik načas. Prostě bych mu rovnou zabořila zuby do žíly.

„Vypadáš příšerně.“ Hůř než předtím, jeho olivová pleť na sebe teď vzala nezdravě bledý odstín.

„Čím to asi může být?“ protáhne, zatímco si v ruce pohrává s dýkou, kterou jsem ho bodla, než pevně sevře bronzovou rukojeť ukovanou z jednoho Aminadavova rohu. „To není obyčejná dýka z merthy, že ne?“

„Otec asi tušil, že budu potřebovat speciální zbraň.“ Bylo mi šestnáct, když mi ji daroval s varováním, abych ji použila jen v krajní nouzi, protože i nepatrný škrábanec její čepelí se může stát osudným.

Tyree se posune, přičemž sykne bolestí. Opasek, který mi strhl ze šatů, je celý nasáklý jeho krví, rána mu ale dál prosakuje i o den později. „Co přesně to se mnou dělá?“

Pokrčím rameny. „Nikdy předtím jsem nikoho nebodla. Ale jsem ráda, žes byl první právě ty.“

Dýkou si v ruce ještě jednou zakroutí. „Třeba bych ti tu laskavost měl oplatit.“

Spíš je šokující, že mě Tyree ještě *nezapíchl*. „Pořád jsem pro tebe cennější živá.“

Obdaruje mě tím svým arogantním, nesnesitelným úsměvem a natáhne ke mně ruku. Pořád na ní ještě má ta hezká pouta v podobě hladkých, onyxových náramků. Atticus je ybariskému nepříteli nasadil, aby mu tak znemožnil přístup k jeho elfímu spříznění – ke kterému z osudů, to jsem se zatím nedovtípila. Nakonec na tom vůbec nesešlo. Stejně se mu podařilo utéct, zabít několik strážných a unést mě. „Prokaž trochu soucitu s umírajícím a přines mi něco k pití.“

Ze soudku sundám zátku, doliji si kovový hrnek až po okraj a kopnu ho do sebe, až si medovinou pocákám své už tak zničené šaty.

Zazubí se. „Hej, kapitáne, není ta moje nastávající nádherná? Dokážeš si představit, jakou s ní asi prožiju svatební noc?“

„Tak to se *nikdy* nestane!“ syknu a oženu se prázdným hrnkem po Tyreeho hlavě.

Pomocí svých rychlých reflexů, o které nepřišel, ani když pomalu krvácí, mi zastaví ruku ve vzduchu.

A já tak o hrnek přijdu.

„Už bych se rád napil.“ Zamává jím. „Alespoň to bys mi mohla dopřát, vzhledem k tomu, že jsem tě zachránil před tím davem.“

„Já bych to byla zvládla. Na hradě znám každou skrýš.“

Obvyklá zlomyslnost se mu z očí dočista vytratí. Zhluboka si povzdychne a o něco smířlivěji zkusí: „Prosím, Anniko. Jsem unavený, mám žízeň a strašně bych potřeboval něco na otupění bolesti.“

Na okamžik se dostaví pocit viny.

Kdyby byl pomstychtivý, mohl mi to už stokrát oplatit, jenže to neudělal.

„Podívej, dýku klidně odložím semhle." Se syknutím se pootočí a zapíchne čepel do dřevěné bedny, na které sedí, tak, aby na ni jen tak nedosáhl.

Neochotně se vyškrábu na nohy a dojdu k němu i se džbánem.

Do nosu mě praští omračující vůně sladkého oleje neroli, která mě přiměje k prudkému nádechu. Špičáky mě pálí a dožadují se, aby dostaly volnost. Uvědomím si, že to nebyl dobrý nápad, dojít k němu takhle blízko, když jsem se už tak dlouho nekrmila. Jenže taky vím, že jeho krev je zrovna tak jedovatá jako krev ocejchovaných smrtelníků na téhle lodi a stejně tak rychle by mi také přivodila bolestivou smrt.

Tyree mlčí, já mu plním hrnek a sleduji, jak pije. Ostrý ohryzek na jeho svalnatém krku se s každým polknutím vzedme. Je vážně škoda, že je tak nevraživý. Dokonce i já musím uznat, že je po fyzické stránce přitažlivý. Jeho husté, tmavé kadeře se na zátylku skládají do ladné vlny a hranatá čelist mu zase dokonale kontrastuje s plnými rty.

Jak by asi jeho krev chutnala?

Slyšela jsem, že vyvolává smyslné pocity.

Až orgasmické.

„Takže, jak to funguje?" Tyree upírá oči na zářící hudemský měsíc nad námi, který už skoro dorostl do maximální velikosti. „Kdybych tě teď a tady přefikl, potomka bychom měli jistého, že? Anniko, pomoz mi zachránit mou pokrevní linii." Roztáhne ruce a nastaví mi boky. „Vidím, že to chceš."

Takhle to vůbec nefunguje – nejsme v nymfeu a on není islorský nesmrtelný –, ale neodpovím mu. Místo toho mu vytrhnu hrnek z ruky a jeho obsah mu vyliji přímo do rozkroku. Zatímco kráčím pryč, rozezní se napříč palubou pokřiky všech námořníků, včetně kapitána.

„V klidu, nevyplýtvala jsem všechno." Za ten pocit to rozhodně stálo. Snad vůně medoviny přebije jeho daleko lákavější aroma, které se teď za mnou táhne. Naliji si další plný hrnek a sleduji hudemský měsíc, který se postupně zvětšuje, až mě svou stříbrnou září div neoslepí. Za všechny ty roky jsem ho ještě nikdy neviděla zářit tak jasně a tak nízko na obloze, ale taky jsem se během něj ještě nikdy neplavila na moři.

„To je obvyklé, že nad vodou takhle září?" zeptá se Tyree, kterému to rovněž neušlo.

„Jo, i když já pozorováním měsíce moc času netrávím. Nikdy mi nepřinesl nic dobrýho," zamumlá kapitán Aron, ale přesto se teď na oblohu sám dívá se zmateným výrazem ve tváři.

Ať už se to má jakkoliv, ten výjev je nádherný.

Zhluboka se nadechnu teplého mořského vzduchu, zatímco stříbrná koule začíná pohasínat, jak pomíjí vrchol hudemu – dalšího, který se nepochybně zapíše do islorských dějin, stejně jako pomalý úpadek mého rodu.

Jenže…

Zamračím se.

Něco se změnilo.

Prudce se otočím.

Tyree tu pořád je a pořád dýchá.

Stále mě pozoruje jako dravec, který už vyhlíží příležitost, aby se vrhl na svou kořist. Vydám se jeho směrem, za lákavou vůní ybariské krve.

„Je snad něco v nepořádku, Anniko?" Sjede mě nedůvěřivým pohledem.

„To ne. Já jen…" Znovu se nadechnu. Vůni jeho krve pořád ještě cítím, stejně jako krev všech smrtelníků kolem.

Jenže ta nezaměnitelná touha, která mě sužovala ještě před krátkou chvílí, je najednou pryč.

Kdesi v dálce nocí prostoupí nepřirozený jekot.

KAPITOLA DRUHÁ

Sofie

„Buď opatrná, má lásko.“ Když překračuji mrtvolu, Elijah moji ruku sevře o něco pevněji.

„Budu.“ Ačkoliv mám dobrý zrak a seshora na nás svítí paprsky stříbrného měsíce, pořád mám co dělat, abych na cestě ke hradu nezakopla o nějakou končetinu. Královskou zahradou se táhne ohromný pás zkázy, ohořelé zbytky některých stromů doposud doutnají. Sochy, kdysi možná majestátní, se teď rozpadají. „Jaký tvor mohl něco takového napáchat?“ Rozhodně to nebyl žádný smrtelník. Pečlivě zastřižený trávník hyzdí rýhy po drápech jakési šelmy.

„Jeden nesmírně mocný, který se mi bude už co nevidět klanět.“

Nenápadně se ohlédnu na svého manžela, pořád totiž ještě nedokážu uvěřit, že po téměř třech stech letech znovu kráčím po jeho boku, s jeho rukou ve své dlani.

Připadá mi nějaký jiný. Nekonečné roky v Nullingu jej musely zocelit. Asi jsem měla očekávat, že už nebude jako dřív.

„Zajímalo by mě, co tuhle bitvu rozpoutalo.“ Následky války už jsem viděla – rozbořená města, mrtvoly ponechané napospas rozkladu.

„Slabí králové.“ Elijah drží čelist pevně zatnutou.

Už už otevírám ústa, abych se zeptala, jak to vlastně myslí – a odkud to ví –, když se z hradní brány vyřítí hlouček krví zbrocených elfích vojáků.

„Ach, vy nám jdete naproti, to je dobře.“ Elijahův tón je vřelý – skoro až nadšený.

„Identifikujte se!“ dožaduje se statný voják, který kráčí v čele a jednu ruku drží na jílci svého meče, jako by se už chystal k útoku.

Jenže Elijah zůstává v klidu stát, nehne ani brvou. „Já jsem tvůj král.“

Muž se zasměje a ostatní se k němu záhy přidají. „Náš král je na východě, bojuje proti zrádcům Isloru.“

„Vašemu králi už nezůstalo nic než oči pro pláč. Tady teď vládnu já.“

Vojákovi se rozzáří oči, jako by si právě něco uvědomil. „Dopustili jste se zrady vůči koruně. A ta se trestá smrtí.“ Pozvedne meč a namíří jím na Elijahovu hruď.

Povolám vlákna svých spříznění – nedošla jsem přece až sem jen proto, aby mě o mou lásku připravil něčí meč –, ale než vůbec stačím vztyčit štít, zvedne Elijah volnou ruku a vojáka pohltí plameny. Ostatní uskočí stranou, zatímco se vzduchem nesou ozvěny nešťastníkových výkřiků.

Srdce mi buší jako o závod, jeho tlukot slyším až v uších.

Elijah přece nebyl spřízněný s Malachiem.

„Kdo jsem?“ zahřmí do noci jeho hlas.

Ta otázka je určena vojákům, já ale pevně zavřu oči, abych se skryla před odpovědí, která mi křičí v hlavě. *Ne, ne, ne… to nemůže být pravda.*

O vteřinu později už vojáci jeden po druhém poklekají, zatímco jim z úst uniká tiché: „Náš král.“

Se zatnutými zuby se otočím ke svému manželovi, své pravé lásce, spřízněné duši, ke které se upínám už téměř tři sta let, zatímco se mlha rozplývá a na mě dopadá krutá realita.

Tohle měl Malachi celou dobu v plánu.

To obvinění se sice neopovážím vyslovit nahlas, ale vlastně ani nemusím. Koutky úst mu zacukají do chápavého úsměvu. „Pojď, má královno, ať můžeme společně vládnout celému světu.“

KAPITOLA TŘETÍ

Romeria

Úsvit maluje oblohu do rozličných odstínů květů růží a vistárií, bez ohledu na krev, která smáčí zemi, a nespočet těl, kterými je posetá.

„Je po všem?“ Adrenalin a strach mě udržely na nohou celé hodiny, během noci, která mi chvílemi připadala nekonečná. Teď se mi ale podlamují kolena a obě paže mi bezvládně visí podél těla. V životě jsem nebyla tak unavená, dokonce ani když jsem žila na ulici a spala s jedním okem otevřeným, abych se chránila před jakoukoliv hrozbou.

„Prozatím.“ Zander se ke mně doplahočí, celý udýchaný a se zbrojí zbrocenou inkoustově černou krví. Nehnul se ode mě na krok, zatímco z trhliny vylézaly další a další příšery, a rozsekal každou, které se podařilo uniknout čepelím a šípům ostatních bojovníků.

Bříškem ukazováku mu přejedu po nové stříbrné jizvě na krku – téměř smrtelné ráně od bestie připomínající vlka, která se kryla za jedním útočícím norotaurem, aby se k Zanderovi dostala až příliš blízko. Pomocí své vševzývačské magie jsem ho hned vyléčila, zatímco kolem nás dál zuřila bitva.

Zander zatne čelist, pozvedne moji ruku a políbí její hřbet. Snad jako tiché poděkování za to, že jsem mu zachránila život.

Abarrane za jeho zády vrazí svůj meč do těla zahaleného v plášti, byť jsem si jistá, že je ta příšera už dávno mrtvá.

Otřesu se, když v ní poznám rašpli – ohavné monstrum, které chodí vzpřímeně jako člověk, ale má černočerné oči a šedou pleť, díky které připomíná nějakého nemrtvého. Když jsem jednu z nich včera v noci

spatřila poprvé a ta mi při pronikavém výkřiku dala na odiv několik řad špičatých zubů, zaječela jsem a spálila ji ohnivým šípem. Hned za ní se vynořilo ještě pět dalších, až mě z toho zápachu štípaly oči. Zander si musel pomoct mým plamenem, aby je vyřídil.

Raději bych se utkala s grifem než s další z nich.

„Většina příšer dává přednost roušce tmy. Během dne můžeme načerpat síly." Jarek se doplouží k mrtvole norotaura a otře o ni svou čepel, aby se zbavil ulpělých vnitřností. Zatímco mi Zander kryl levý bok, můj věrný velitel Legie bez milosti pobíjel nepřátele po mé pravici. Teď vypadá jako z plakátu na válečný film, jeho jindy světlé copánky jsou celé zbrocené černí.

„To chceš říct, že tohle celé absolvujeme dnes v noci *znovu*?" zavrtím hlavou, zatímco se mi do znaveného hlasu propisuje hysterie. Budeme vůbec mít dost času na odpočinek?

„Možná ne. Příšery nerady čichají pach svých mrtvých soukmenovců, takže je to třeba odradí. Nakonec si najdou jiné místo, kde se vydrápou na povrch." Když se narovná, svraští tvář bolestí a přitiskne si dlaň k boku v chabém pokusu zakrýt tržnou ránu v místech, kde jedna z bestií drápem pronikla skrz koženou zbroj až k jeho žebrům.

„*Jarku*." Bez zaváhání sáhnu po svých spřízněních, abych ho uzdravila, jenže nenahmatám jediné vlákno, kterého bych se mohla chytit. Studnice vyschla po celých hodinách metání plamenů, ledových šípů, kamenných projektilů a všeho dalšího, co mě jen napadlo. Někdy během noci se pro mě používání spříznění stalo zrovna tak samozřejmým jako dýchání. Když je teď nemůžu používat, připadám si jako nahá.

„Ta věc byla rychlejší, než jsem čekal." Bradou kývne směrem k malému tvorovi, který mi připomíná hyenu – až na tu modrou kůži a hřbet lemovaný šupinami. „Naštěstí toho s těmi svými drápy moc nepředvedla."

„Ale seknout tě jimi očividně dokázala," opáčím. „Můžeme tě vzít k léčiteli na ybariské straně –"

„Jsem *v pořádku*, Romerie. Je to jenom škrábnutí. Nepřehánějte to s tou péčí." Když mě namísto titulu oslovuje křestním jménem, upře na mě ty svoje oči v barvě sazí. Je jediný, kdo se opováží se mnou takhle mluvit, obzvlášť před ostatními. Vztah mezi mnou a Jarkem byl vždycky poněkud netradiční, ale já si ho stejně vážím.

„Najde se spousta takových, kteří jsou na tom daleko hůř.“ Zander mávne mečem do prostoru, čímž moji pozornost přesune k tomu krvavému výjevu.

S rozbřeskem konečně vidím skutečný rozsah řeže u Propasti. Všude leží nehybné hromady nespočtu zabitých příšer a zakrvácení vojáci – isloršti i ybaristí, bok po boku – mezi těmi hromadami bloudí, sem tam do některé kopnou nebo ji propíchnou mečem, jako by se chtěli ujistit, že mršiny už znovu neobživnou.

Mezi nimi leží také padlí vojáci.

Srdce se mi sevře, jak se zoufale snažím pátrat v jejich tvářích, jenže pod přilbami a krvavými skvrnami nikoho nepoznávám. „Kde je Elisaf? A Radomir? A… a –“

„Elisaf je tamhle.“ Zander ukáže na osamocenou postavu, která se znaveně rozhlíží po bitevním poli, stejně jako my.

Můj bývalý noční strážný s námi naváže oční kontakt a vydá se naším směrem.

Intenzivní pocit úlevy mě div nesrazí na kolena. „A co ostatní?“

„Už brzo si nás sami najdou.“

„A co když ne? Co když…“ Ani se nedokážu přimět tu větu dokončit. Když bitva začala, byli s námi, jenomže kam se teď poděli? Ztrátu dalších blízkých už bych nemusela ustát. Rána na srdci po smrti Gesine se pořád ještě nezacelila.

„Pak bojovali statečně a my budeme na jejich počest bojovat dál,“ prohlásí Zander s ledovým klidem, jako by vycítil mou narůstající paniku.

„Vaše Výsosti!“ volá Gaellar a vrhá se vpřed, s pohublým panošem po boku.

„Jsem rád, že tě vidím, velitelko.“ Zander přikývne. „Oddíly od Propasti bojovaly statečně.“

„To rozhodně. Ale nebýt vaší přítomnosti, obávám se, že by vše dopadlo výrazně jinak.“ Přejede mě pohledem a tam, kde jsem dřív viděla jen obavy – z ybariské princezny a později královny, ze vševzývačky –, teď vidím něco dočista jiného. Snad údiv.

Jak jsem asi musela vypadat se zářícíma, stříbrnýma očima, když jsem z ničeho vyčarovávala zbraně? Ještě před východem hudemského měsíce

jsem si naštěstí sundala ty šaty s křidélky i královskou korunu a vyměnila je za daleko praktičtější koženou zbroj, kterou mi obstarala Abarrane.

„Vaše Výsosti." Ukloní se.

„Víme už, jaké jsou ztráty?" ptá se Zander.

„Na nohou nás zůstalo daleko víc, než kolik nás padlo. To ale není důvod, proč jsem vás vyhledala. Z jihu se sem blíží jezdci."

Zander se tím směrem otočí, ve výhledu mu však překáží moře stanů a těl. „Pod jakým jedou praporem?"

„Kettlingským."

Zatne čelist. „To musí být armáda, kterou poslal Atticus."

„Už zdolali hřeben kopce. Jejich kavalerie se žene rychle."

„Pomoct nám, nebo překážet?"

„Neposlali posla, aby se dožadovali audience. Třeba viděli bitvu a vyrazili nám na pomoc." Do výrazu Gaellařiny tváře se však propisují obavy.

„A až uvidí, že nebojujeme s Ybarisany?" Zander se rozhlédne po bojišti.

„Zase se zaměří na Atticusův vylhaný nárok na trůn," odsekne sebejistě Abarrane a sáhne po jílci meče.

Gaellar se navzdory svým zraněním narovná. „Oddíly od Propasti stojí při vás, Vaše Výsosti."

Zander si zhluboka povzdechne. „Vážím si toho."

Tehdy pochopím, jak to oba myslí. „Copak vám všem přeskočilo?" zvolám. „Nemůžeme s nimi bojovat!"

Zander se nad mým výbuchem ušklíbne, z pohledu jeho očí se však nezdá, že by se bavil. „Kdepak, nemůžeme se pouštět do další bitvy, když jsme právě jednu absolvovali," dá mi za pravdu. „Ale možná nám nic jiného nezbyde, pokud je nedokážeme zdržet dost dlouho na to, aby dostali rozum."

„Oddíly z Bellcrossu nejsou o moc dál." Byť se to dalo jen těžko odhadnout, když jsem se prohánělа vysoko na nebesích v Caindřiných spárech. „Tys viděl i fialový prapor?"

Gaellar se zahledí na panoše po svém boku, který razantně zavrtí hlavou.

„S další armádou v zádech se třeba nebudou chtít pouštět do útoku."

„Lord Rengard sem pochoduje, aby bojoval proti armádě Ybarisu, ne Isloru," podotkne Zander. „Těžko říct, jestli se bude ochotný zapojit. A my proti vlastním bojovat nemůžeme. Potřebujeme je *všechny*."

„Jaké jsou tedy vaše rozkazy, Vaše Výsosti?" Gaellar se nedočkavě dožaduje odpovědi, kterou ovšem Zander nemá.

Zatímco usilovně vymýšlíme nějaké řešení, rozhostí se nad naší skupinkou ticho. V podobné situaci jsme se ocitli teprve před několika málo dny, kdy jsme na druhé straně mostu čelili obrovské armádě Ybarisanů a jejich nemilosrdné královně – nepřátelům, se kterými jsme si nemohli dovolit bojovat, jelikož už se na nás chystal mnohem horší protivník.

Tehdy jsme ale měli jednu velkou výhodu. Respektive… technicky vzato jsme ty výhody měli dvě, jestli můžu počítat i samu sebe.

„Dobrá. Setkáme se s nimi na frontové linii a vysvětlíme jim to," navrhnu.

Zander si odfrkne. „Ve tvém podání se to zdá tak snadné."

„Taky že je. Oni nás vyslyší."

„Proč by měli?"

„Protože máme *ji*." Ukážu na dračici usazenou na jedné z hradeb, které při zapadajícím slunci blanitá křídla ladně kontrastují s indigově modrými šupinami.

Caindra zakloní hlavu a ze chřtánu jí vyjde ohlušující řev, jako by mě snad slyšela.

Zanderovi zacukají rty a vyloudí se mu na nich hořký úsměv. „Tak jim tedy pojeďme naproti."

Gaellar se otočí na patách a vede nás skrze vřavu.

Cestou míjíme legionáře ušpiněné krví a vnitřnostmi, přesně jak Zander předpovídal. Přese mě se i tak přelije vlna úlevy, protože to vypadá, že jsme o nikoho nepřišli.

Jarek a Drakon se jeden druhého pevně chytí za předloktí. Jejich tichý pozdrav vydá za tisíc slov. „Tohle by sis měl zafačovat." Jarek ukáže na krvavou ránu, která se zrzkovi táhne přes čelo těsně pod vlasy a barví mu tvář pramínky karmínové krve. Takové zranění by žádný smrtelník nepřežil. Až se to zahojí, bude tento legionář svou stříbrnou jizvu nepochybně nosit s hrdostí, právě teď je na něj ovšem dost hrůzný pohled.

„To nic není –“

„Zastav na chvíli,“ zavelí Jarek, nedbaje Drakonových protestů, a z nedalekého stanu utrhne pruh látky, který spolubojovníkovi uváže kolem čela.

Drakon při utahování provizorního obvazu zasyčí bolestí. Jarek mu hned vzápětí pokyne, ať se zařadí za nás.

„Co je?“ vyštěkne Jarek, když si všimne, jak se na něj usmívám.

„Ale nic. Jen jsem si vzpomněla, jak mě někdo nedávno osočil, že to s tou *péčí přeháním*.“

„Pořád je ještě zesláblý ze zajetí odrostků a příliš natvrdlý, než aby si připustil, že by ho mohla některá nullingská příšera zabít,“ zamumlá Jarek, ušklíbne se a sklopí oči k vlastnímu krvácejícímu boku.

„Když už je řeč o natvrdlosti…“ Svou jízlivou poznámku nechám vyšumět do ztracena. Následujeme Zandera, který si klestí cestu mezi vojáky naprosto zběsilým tempem, s Elisafem po boku. Každý, kdo se mu může klidit z cesty, tak učiní, zatímco jim ze rtů uniká tiché oslovení „Výsosti“. Ve tvářích mají nejrůznější výrazy, od bolesti přes naprosté vyčerpání až po delirium, v očích ovšem zmatený, skelný pohled. Nejspíš důsledek toho, že tak nenadále přestali cítit žízeň po krvi. Někteří jsou na světě už stovky let a ten základní pud je celou dobu poháněl.

„Všimla sis té zeminy?“ Zander ukáže na jasně zelená stébla trávy v místech, kde ještě nedávno byla jen udupaná hlína a plevel, a letmo se na mě ohlédne přes rameno.

„Za tím musejí být nymfy.“

„Taky si myslím.“

V duchu se vrátím zpátky do Ulysede. Hudemský měsíc zapadl a ta záhadná stvoření se sem navrátila. Co z toho pro nás vyplývá, kromě osvobození od krvavého prokletí, které tento lid sužovalo celé dva tisíce let? Prakticky nic o nich nevíme, ačkoli Gesine říkala, že podle vizí věštců přinášejí jen chaos a za své laskavosti si rády nechávají zaplatit lidskými oběťmi.

Vyměnil snad Islor jedno prokletí za jiné?

„Brzy se dočkáme odpovědí,“ ozve se Zander, jako by mi četl myšlenky.

„Jaká stvůra z Nullingu dokáže *tohle*?“ Elisaf nás upozorní na tělo ležící ve svěží trávě.

Když si lebku ukrytou pod helmou lépe prohlédnu, zamračím se. „Ať je to kdokoli, vypadá to, že zemřel už před mnoha lety." Jeho kostnaté prsty pořád ještě svírají hrušku meče. Z vojáka nezbylo víc než kostra v brnění, všechno maso i svaly jako by něco ohlodalo.

„Takových je tu víc. Támhletím směrem jsem jich viděl alespoň tucet." Elisaf ukáže za sebe.

„Ano, taky jsme je viděli," zavolá Drakon zezadu a přitiskne si ruku na zraněné čelo, jelikož už má plátěný obvaz nasáklý krví. „Jenže jsem neviděl, kdo je skolil."

Zander se zhluboka zamračí a dlouhou chvíli si prohlíží mršiny těch několika stvůr, které se kolem nás válí. „Pro tyhle vojáky už nemůžeme nic udělat, leda jim zařídit řádný pohřeb. Musíme se soustředit na živé." Kráčí dál.

Já však zůstávám stát a rozhlížím se po trpících všude kolem. Mezi těmi „živými" se najde hodně těch, kteří už melou z posledního, soudě podle bolestivých stenů. Při pohledu na vojáka ve zlaté ulysedské zbroji, který se v předklonu drží za břicho, aby mu nevyhřezly vnitřnosti, se zachvěju. Horik se takhle jednou vrátil po střetnutí s rašplí a Gesine pak trvalo celou noc, než ho zachránila. Opodál se o mrtvolu norotaura opírá voják s pobledlými tvářemi; levá paže mu visí podél těla a drží ji už jenom potrhané šlachy.

„Romerie," zavolá Zander, který si už všiml, že mě nemá za zády. „Musíme jít dál."

Na znamení nesouhlasu zavrtím hlavou, já totiž na rozdíl od ostatních kolem potřebných nedokážu jen tak procházet. Někteří z těch vojáků svá vážná zranění nepřežijí, bez ohledu na elfí schopnost regenerace. „Musíme vojáky rozdělit do jednotlivých skupin a ty s nejhoršími zraněními odnést na jedno místo, aby přišli na řadu jako první."

Zander se s povzdechem vrátí o několik kroků a trochu pookřeje. „Nebudeš ošetřovat *nikoho*. Ne, dokud si neodpočineš," prohlásí něžně. „A ani tak nedokážeš pomoct všem."

„Já vím. Na opačném konci mostu se ale najdou jiní léčitelé."

„Za předpokladu, že nemají plné ruce práce se spravováním končetin na vlastní straně."

„Teď už na žádné strany nehrajeme. Všichni jsme v tom společně." Jenže on má pravdu. Nemáme vůbec představu, jak si s přívalem příšer poradili na ybariské straně. Oblohu neustále ozařovaly ohnivé záblesky a exploze kamení, které měly na svědomí mordainské přízraky. Cokoliv, co přes ně proniklo, okusilo meče Ybarisanů, s Kienenem v čele.

Je nový velitel ybariského vojska pořád ještě naživu? Bože, snad ano. V celém Ybarisu věřím jedině jemu, s výjimkou Agathy, staré vzývačky a Gesininy spoluspiklenkyně, která se ukryla ve voze, aby se za mnou dostala.

Přežila vrchní písařka vůbec minulou noc?

Zander sice našpulí rty, ale přikývne. Mávnutím si přivolá jednoho vojáka a zadá mu rozkaz shromáždit a rozdělit zraněné podle závažnosti jejich stavu.

„Nejvážnější případy ihned odneste do důstojnických stanů," dodává Gaellar.

Zander se obrátí na Elisafa. „Přiveďte léčitele, na příkaz ybariské královny. Tolik, kolik jich jenom mohou postrádat."

Elisaf se zprudka nadechne – přes Propast se mu nechce přecházet, když viděl, co všechno z ní vylezlo a vyletělo –, nakonec ovšem přikývne. „Jako by se stalo." Odpochoduje směrem, ze kterého jsme přišli.

Zander mě vezme za ruku: „Cítíš se lépe?"

„Kdepak," zavrčím, zatímco přihlížím, jak zdraví zvedají každého, kdo sám neujde ani krok. „Připadám si tak bezmocná."

Oblaží mě něžným úsměvem. „Vím, že s ostatními soucítíš způsobem, jakého není nikdo mého druhu vůbec schopen. A to je chvályhodné. Rozdělením úkolů jsme ale udělali všechno, co jsme mohli. Teď je tu ještě palčivý problém, který se na nikoho jiného delegovat nedá."

„Kettlingská armáda."

„Kettlingská armáda. Atticusova armáda." Bradou kývne na Abarrane. „Přiveď nám koně."

Během několika minut jsme v sedlech, naše malá družina tryskem vyráží k okraji tábora a vojáci kolem nám rychle vyklízejí uličku.

Gaellar nepřeháněla. Kavalerie se širou plání žene jako bouřkový mrak, se zeleným praporem vyvěšeným vysoko nad hlavami.

„Nezpomalují," poznamená Jarek, jehož valach nejistě přešlapuje, protože zřejmě vycítil nervozitu svého jezdce.

„Tak je k tomu přimějeme." Sklouznu ze sedla a nohy mi vyčerpáním málem vypoví službu. „Pohlídáš mi ho, viď?" Své otěže hodím Jarkovi.

Zander se zamračí. „Kam si myslíš, že jdeš?"

„Dneska bych z koně spadla jen nerada." Mezi sebou a ostatními vytvořím menší odstup, načež na hradbách očima vyhledám děsivé stvoření, které tam vysedává jako nějaký chrlič. Nehne ani brvou, já na sobě ovšem vycítím její fialové oči, i takhle na dálku.

Spolknu své obavy a modlím se, aby mi to vyšlo. „Caindro! Potřebuju tě!"

Dračice vydá pronikavý řev, který se roznese všude kolem, a vymrští se do vzduchu, přičemž svými mohutnými křídly máchá s takovou silou, až se na zemi pod sebou rozvíří prach.

Zatímco sleduju, jak její masivní tělo plachtí směrem k nám, zaplaví mě směs úžasu a nejistoty. Slunce se odráží od jejích šupin a zvýrazňuje jejich indigově modrý a růžovo-zlatý odstín.

Když blížící se šelmu vycítí naši koně, začnou nervózně podupávat a cukat otěžemi. Klidně by mohla některého z nich popadnout do pařátů. Už jsem viděla, že je toho schopná.

Zander seskočí ze sedla a připojí se ke mně na zemi. „Jak jsi věděla, že přiletí?"

„Nevěděla. Měla jsem jen takové tušení." Vycítila jsem, že je mezi námi nějaké spojení. Možná je to tím, že znám její tajemství – její druhý život majitelky nevěstince, která se skrývala plebejcům i králům přímo před nosem –, nebo možná tím, že se sama prohlásila za našeho spojence.

Soustředím se na ni, ale Zanderovy hluboké, hnědé oči z mé tváře neuhnou ani na okamžik, zatímco mě jeho ruka jemně hladí po boku. „Přestaneš mě někdy ohromovat?"

Zvednu ruku, abych mu přejela po ostře řezané spodní čelisti. I když teď má zlatohnědé vlasy slepené krví příšer, pořád je to ten nejpřitažlivější mužský, jakého jsem kdy potkala. „Doufám, že ne. Nás dva čeká ještě *hodně* společných let. Třeba se ti omrzím."

Vezme mou čelist do dlaně a vtiskne mi na rty něžný polibek. „Na ty roky se moc těším, mně se jen tak neomrzíš."

„Myslím, že teď na *tohle* není nejvhodnější chvíle," zašeptám mu do rtů.

„Nejspíš ne, jenomže já to rozhodně potřeboval."

„Já taky." Zavřu oči a vychutnávám si jeho blízkost. Nejradši bych se v jeho náruči úplně rozplynula a zůstala v ní… už navždycky.

Když Caindra přistane na mýtině, země se zachvěje.

Zander se s hlubokým povzdechem odtáhne a smete mi cosi z ramene.

„Co to bylo?"

„Kousek něčího zubu." Otočí se čelem k armádě, aniž by zaznamenal můj zhrozený výraz. „Tvůj plán vyšel."

Přes dusot kopyt k nám dolehnou hlasitě vykřikované povely a vysoko ve vzduchu zavlají další zelené prapory. Jezdci brzy zpomalí do cvalu a pak do klusu, dokud se padesát stop od nás nezastaví jako živá hradba vojáků na koních o dvanácti řadách.

„Samozřejmě že vyšel. Kdo by byl tak hloupý, aby se pouštěl do křížku s naším nejhrozivějším spojencem?" Opatrně přistoupím blíž k nahrbené Caindře. Od vysvitnutí hudemského měsíce jsem u ní takhle blízko poprvé. „Děkuju," zašeptám a natáhnu ruku, abych ji pohladila po čenichu. „Zachránila jsi nás." Kdyby ty wyverny, které se vynořily z Propasti, zaútočily, vypadalo by to tu dnes ráno výrazně jinak.

Dost možná bychom tu teď vůbec nestáli.

Jestli mi rozumí, nedává to nijak najevo. Pamatuje si Caindra vůbec tělo, ve kterém stávala za barem Kozího vršku a kupčila s tajemstvími, když se sem teď nymfy zase vrátily a ona musí setrvat ve své dračí podobě? To už se asi nikdy nedozvím. Nemám se jí jak zeptat.

V jejích fialových očích zachytím vlastní odraz – tvář princezny Romerie, kterou jsem v tomto světě musela přijmout za svou. Když spatřím svou rozcuchanou hřívu, která mi doslova trčí na hlavě, zafixovaná nánosy zaschlé krve, hned mám zase ve tváři nelibý úšklebek. Líce i čelo mám pokryté černými šmouhami. „Proč mi nikdo neřekl, že vypadám *takhle*?" S těmi netvory jsem přece přišla do kontaktu jedině prostřednictvím svých spříznění.

„Jako bys prošla bitvou?“ Zanderův hlas přímo srší pobavením. „Neuvědomil jsem si, že jsi tak marnivá.“

„Vždyť vypadám, jako bych spadla do nádrže s inkoustem!“

„Už se nemůžu dočkat, až ti to pomůžu smýt,“ odvětí polohlasem, který se vzhledem k aktuální situaci příliš nehodí.

Jarek za námi dojde s Abarrane po boku, své koně nechali u Gaellar a v rukou třímají tasené meče. „Už jste vypadala i líp.“ Zhluboka se nadechne. „A taky jste líp voněla.“

Na kůži mě pošimrá horký vzduch, který Caindra vydechla z nozder.

„Aha, takže ty se náramně bavíš, jo?“ odfrknu si.

Odpovědí mi je další zafunění. Aspoň už to nevypadá, že se každou vteřinou chystá Jarka rozseknout vejpůl svými drápy.

„Jaký je teda plán?“ Jarek si přimhouřenýma očima měří vojáky.

Zander tím směrem hledí podobně ostražitě. „Počkáme, koho pošlou vyjednávat –“

„Támhle!“ Abarrane namíří špičku meče k fialové vlajce, která se mihotá v dálce.

Zanderovi po mém boku úlevou klesnou ramena, když se hradbou koní prodere bellcrosský zástupce. „Tím se všechno mění. Pojďte. Pojedeme jim naproti.“

„Domluvte jí, ať seká dobrotu.“ Jarek ukáže prstem na Caindru, která na to zareaguje zavrčením.

Než se k nám otočí zády, všimnu si, jak legionář obrací oči v sloup. „Jistěže bude sekat dobrotu. Lord Rengard je náš *spojenec* a my jeho armádu potřebujeme.“ Po Caindře vrhnu návodný pohled, načež vyrazím za ostatními.

Míří k nám družina dvaceti jezdců na koních, rozdělená nepřehlédnutelnou mezerou na dvě samostatné skupiny.

Jako prvního rozeznám lorda Rengarda, jehož zbroj se v ranním slunci celá blyští a díky fialovému chocholu si ho ani nejde s nikým splést. Navzdory zlověstné atmosféře má na rtech úsměv, když sesedá ze sedla. Vojáci s bellcrosským erbem na štítech příkladu svého pána rychle následují, zatímco ti v zelených odstínech východu zůstávají na koních a tváří se ostražitě.

„Už je to nějaký čas, co jsem tě naposledy viděl zbroceného krví příšer, Výsosti." Lord Rengard si se Zanderem stiskne ruku úplně stejně jako to ráno, kdy nám přivezl zásoby pro naši dlouhou cestu na sever ke Skálotvrzi. Jako by snad opodál nečekala na rozkazy armáda několika tisíc mužů.

„Ty jsi na mé volání odpověděl, drahý příteli."

„Jeli jsme tak rychle, jak jsme jenom mohli. Je mi líto, že to ani tak nebylo dost rychle."

„Žádný strach, co nevidět dostaneš další příležitost bránit Islor."

Lord Rengard zírá na směs údivu a zmatku v Zanderově tváři. „Když jsme spolu mluvili posledně, hnal ses za proroctvím do Venhornu. Zdá se, že jste tam našli, co jste hledali."

Zander se ušklíbne. „Zdá se, že ano."

„Kromě toho se také zdá, že jsi ve svém dopise opomenul jisté důležité detaily." Zadívá se na Caindru.

„Bylo toho moc, než abych to sepisoval, ale vše bude zavčasu vysvětleno."

Lord Rengard svou pozornost zaměří na mě. Chvíli trvá, než kývne hlavou na pozdrav. „Princezna Romeria."

„*Královna* Romeria," opraví ho Zander. „Ybarisu i Ulysede."

Pozvedne obě obočí. „Zjevně neotálíte."

Když už máme pozdravy za sebou, přejde Zander k hlavnímu bodu programu. „Východní armáda, kterou sem poslal můj bratr." Nasadí impozantní tón. „Kdo ji teď vede? Protože vím, že to není generál Adley."

Abarrane se usměje. Byla to právě její čepel, která nakonec synovi lorda Adleyho oddělila hlavu od těla.

„Jsem Amos. To já ty muže vedu," oznámí muž. Nemá chocholku na přilbě ani majestátní brnění, nic, co by naznačovalo vysokou hodnost. Připadá mi příliš mladý, než aby velel armádě, ačkoliv už vím, že u jeho druhu může zdání snadno klamat. Hruď ovšem drží hrdě napnutou.

„Vaše Výsosti," napomene Abarrane důstojníka sykotem, stejně jako to Boaz kdysi udělal mně. „Nacházíš se v přítomnosti právoplatného krále Isloru."

Zander jí pokyne rukou, aby se držela zpátky. „A co vedlo lorda Adleyho k tomu, aby právě tebe jmenoval generálem kettlingské armády?"

Amos s odpovědí váhá, jako by se rozhodoval, kolik toho může prozradit. „Lorda Adleyho k tomu nic nevedlo. Nikdy jsem s ním nemluvil. On mě nejmenoval… Vaše Výsosti," odmlčí se a pohlédne na Abarrane. „Byl to sám král."

„Král. Tím myslíš mého bratra," prohlásí Zander dokonale klidně. „Rozveď to."

„Jeho Výsost opustila městské hradby a vydala rozkaz, abychom se sem ihned vydali. Tou dobou jsem ještě nebyl velitel. Nebyl jsem ani zástupce velitele. On ale mé nadřízené uvolnil a oznámil mi, že to mám na povel."

„Nadřízené. Množné číslo."

„Ano. Celkem čtyři, Vaše Výsosti." Amos polkne. „Jednoho po druhém si je zavolal do stanu a myslím, že se mu dvakrát nelíbilo, co od nich slyšel."

Zander zamyšleně zkřiví rty. „Takže Adley dává mému bratrovi zabrat stejně jako mně. Není divu," zamumlá, hlavně sám pro sebe. „Jak přesně zněly jeho rozkazy?"

„Jeho Výsost nás sem, k Propasti, poslala, abychom bojovali proti ybariským vetřelcům." Amos očima spočine na mně a nasadí drsný výraz.

Když Caindra zavrčí a ohrne pysky, aby dala na odiv svoje tesáky, otřese to mnou až do morku kostí.

Mladý generál zbledne ve tváři, což u Abarrane i Jarka vyvolá uchechtnutí.

Zander ničemu z toho nevěnuje pozornost, přistoupí blíž, jako by si ani neuvědomoval, že Amos sedí na koni, zatímco on stojí na nohou. „A dal vám nějaké další rozkazy, Amosi? Něco, co by se týkalo mě nebo Její Výsosti?" Pozorně ho sleduje.

Amos nespouští oči ze Zandera, jako by se bál na mě znovu pohlédnout, byť třeba jen na vteřinu. „Řekl, že máme ve jménu Isloru pomoct oddílům u Propasti a že sám brzy dorazí, aby se vypořádal se zrádci v našich řadách."

Zander se zhluboka nadechne. „Pak tě jistě potěší, že vám ve výkonu těch rozkazů nebudu nijak bránit, generále. Jak daleko za vámi je pěchota?"

„Nanejvýš půl dne pochodu."

„Velitelko oddílů od Propasti!" Zander natáhne ruku za sebe a Gaellar přikluše blíž s otěžemi našich koní v jedné ruce.

Znovu nasedneme a já jedu za Zanderem, který míří k hradbě jezdců. Srdce mi u toho buší až v krku. Kéž bych teď mohla zvednout vzdušný štít proti zbloudilým šípům. Ale snad nikoho nenapadne něco tak pošetilého, jako po někom z nás vystřelit.

Ačkoliv je Zander znavený bitvou, na svém koni sedí se vznešeností hodnou krále. „Vojáci Isloru! Jmenuji se Zander. Někteří z vás mě znají jako krále, zatímco podle jiných si takový titul vůbec nezasloužím. V temných dnech, které nás čekají, nezáleží na tom, jakou stranu si zvolíte, hlavní je, abyste mě teď vyslechli. Čas totiž nehraje v náš prospěch." Jeho hluboký hlas se nese do dálky a upoutává na něj zraky všech přítomných, zatímco svého hřebce nechává popojít o pár kroků doprava a pak zase doleva. „Cirilea se zmítá v nepokojích a nevíme, jaká tam teď panuje situace. Král Atticus odtáhl na východ, aby se utkal s kierskými vojáky. Ty do naší země přizvali východní šlechticové v rámci spiknutí s cílem rozdělit si Islor mezi sebou. Právě oni jsou skutečnými zrádci Isloru, a za svou zradu budou souzeni."

Amos vytřeští oči, zpráva jej musela upřímně šokovat.

„Jenže Islor má daleko závažnější problémy, než jsou obyčejní zrádcové. Trhlina je otevřená."

Ozvou se zalapání po dechu.

Lordu Rengardovi z úst vyklouzne nadávka.

Zander zapátrá očima mezi tvářemi před sebou a prohlíží si hrůzu, strach a vztek, které se do nich propisují. „Jak jste si už dozajista všimli, vstoupili jsme do nové éry, plné naděje pro nás všechny. Krvavé prokletí, jež nás sužovalo po dva tisíce let, bylo zlomeno. Jed, kterým byli kontaminováni islorští smrtelníci, přestává představovat hrozbu. A za to vděčíme *královně* Romerii z Ybarisu!"

Mám co dělat, abych neucukla, když na mně ulpí pohled nespočtu očí.

„Královna Neilina je mrtvá. Pod vedením královny Romerie už pro Islor Ybarisané nepředstavují hrozbu. S nimi vás žádná bitva nečeká. Teď

všichni stojíme proti společnému nepříteli, a s Ybarisem a Mordainem po boku nad ním Islor *zvítězí*!" Z jeho hlasu čiší taková sebejistota, že se jí nechám strhnout a doufám, že mě jen tak neopustí.

Armáda však zůstává potichu, s výjimkou občasného zařehtání nebo hrábnutí kopytem. Žádný jásot, žádný potlesk, nic, co by naznačovalo, jak to teď islorští vidí, kterému králi věří.

Věří mu?

Budou jej následovat?

Zander přikývne, hlavně sám pro sebe. „Propast uvítá vaše meče v bitvě o budoucnost Isloru. Naše říše bude v nadcházejících dnech potřebovat každého z vás." Prudce se otočí.

Rozjedu se cvalem po jeho boku zpátky na místo, kde vyčkávají lord Rengard s generálem Amosem.

„Ať se co nejdřív přesunou do tábora," nařídí Zander tónem, ze kterého se nedá vůbec nic vyčíst.

„Kdy očekáváš další útok?" táže se lord Rengard.

Zander vzhlédne k jasně modré obloze. „Jakmile slunce zapadne."

Když dorazíme zpátky do tábora, vítá nás Elisaf, krátce zakrytý stínem Caindry, která se vrací na svoje kamenné bidlo.

„Už jsi zpátky?"

„Nakonec jsem most ani přecházet nemusel. Ybarisané už byli na cestě sem. Nový velitel Její Výsosti a velitelka mordainských přízraků."

S úlevou si vydechnu. Oba mí spojenci noc přežili. Ne že bych tak zkušené bojovníky podceňovala, ale kdesi v koutku duše jsem se bála, že ostatní Ybarisané pro Kienena kvůli jeho oddanosti vůči mně představují větší hrozbu než příšery z Nullingu.

„Na Kienenovu žádost s sebou přivedli tucet léčitelů. Některé z jejich nejsilnějších."

„Znovu prokázal svoji hodnotu." Zander uznale přikývne. „Kde jim je teď konec?"

„Léčitelé se činí ve stanech. Ostatní vyčkávají u bran, ale –"

„Nejlepší bude, když s nimi hned promluvíme." Zander svého koně kopne ostruhami do boků.

„Našli lorda Telora," vyhrkne Elisaf, což Zandera přiměje zastavit. „Byl zraněn. Je u něj léčitelka, ale když ho spatřila, nepůsobila zrovna sebejistě." Svraští svou snědou tvář. „Je s velkým podivem, že ještě vůbec dýchá."

Zanderův pohled zatěká ke mně a já v jeho očích vidím nevyřčenou otázku. Lord Telor je jeho dost možná nejmocnější spojenec na islorské politické scéně, má dokonce ještě větší vliv než lord Rengard. Ba co víc, je to jeho dlouholetý přítel.

Zavrtím hlavou. Po mých vševzývačských spřízněních pořád ještě není ani památky.

Elisaf zaváhá. „Jestli si chcete říct něco důležitého, neodkládal bych to. Je tamhle." Kývne k velkému stanu opodál.

„Jdi za ním," pobídnu ho. „My zatím vyhledáme Kienena a Solange."

„Dobrá." Zander seskočí z koně a vyrazí ke stanu, ještě předtím na mě ovšem výstražně namíří ukazovákem. „Beze mě na ybariskou stranu nepřecházej." Jarkovi zopakuje: „Beze mě ji nenech přejít na ybariskou stranu." S těmito slovy zmizí ve stanu.

„‚*Nenech* ji.' K popukání," poznamená Jarek suše. „Copak vás vůbec nezná?"

Pokusím se zasmát, jenže na to nenajdu ani špetku energie. Noční chaos a jeho následky mě s každou další vteřinou tíží ještě o něco víc. Slunce ještě pálí, ale nepotrvá dlouho, než zapadne, a celá ta hrůza začne nanovo. „Měl by sis najít léčitele. Jsi nějaký bledý."

„Později. Ostatní je potřebují mnohem víc. Ale vy si potřebujete odpočinout, Romerie," poznamená Jarek tiše.

On jen málokdy mluví tónem, který není kousavý nebo nevrlý. „Já vím, jenže na to nemáme čas. Kienen a Solange sem nepřišli, aby se kochali výhledem." Určitě se mnou potřebují mluvit. „Musím se vrátit do Ulysede, abych pochopila, jak se teď vlastně věci mají, když se nymfy oficiálně vrátily. A taky musíme zjistit, jak špatná je situace v Cirilee. A co Atticus na východě?" V Bexleyině podání to vyznělo tak, jako by nadcházející bitvu neměl přežít.

„Jarek má pravdu," souhlasí Elisaf, což se stává jenom zřídka. „Na pár hodin si vydechněte. Najdeme pro vás stan a –"

Do řeči mu skočí Caindřin ohlušující řev. Je to varování, podobné tomu, které vydala včera v noci, když se blížily příšery z Nullingu.

Všichni prudce otočíme hlavy k Propasti a sledujeme, jak z ní vyletí červená wyverna a mocně máchá křídly. Vojáci křičí na poplach a rozebíhají se ke zbraním.

Jenže se nezdá, že by o nás příšera jevila sebemenší zájem, jen stoupá výš k obloze.

Mou pozornost upoutá zlatý záblesk v jejích pařátech. „Co to je… Něco nese."

Jarek přimhouří oči. „Nebo *někoho*."

Sluneční paprsky se zalesknou na třpytivé látce vlající ve větru, do které je nesené tělo zahalené.

Hrůzou se mi sevře žaludek.

To ne. To nemůže být pravda.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Annika

„Přísahám, že až mě dopravíš do Northmostu, odměním se ti rubínovým přívěskem třikrát dražším než ten prsten."

„To ti tak věřím," utrousí kapitán Aron dlouze, s rukama ledabyle přehozenýma přes kormidlo *Bouře*. Východ slunce s sebou přinesl slabý vánek, akorát tak silný, aby napnul plachty. Jeho posádka jásala.

Překvapením zalapám po dechu. „Ty zpochybňuješ čestné slovo členky královské rodiny?"

Povzdechne si. „A kde je tomu přívěsku právě teď konec? Ve tvojí botě?"

„To ne. V pokladnici, kde uchováváme všechny naše nejcennější klenoty." Ušklíbnu se. „Kdo by nosil šperky v botách?"

„Tvůj společník mi slíbil jeden přívěsek za to, že vás dostanu do Westportu, a schovává si ho právě tam."

„On není žádný můj *společník*. *Unesl mě*," syknu. „A ty mu napomáháš se zločinem proti královské rodině. Za to ti hrozí trest smrti. *Navíc* ten přívěsek v jeho botě nemá zdaleka takovou cenu jako ten, který nabízím já. Vím o tom své. Oba jsou totiž moje!" Tyree mě obral o všechny šperky, hned jak jsme dorazili do doků. Mým prstenem si zaplatil cestu na loď, a když se pak kapitán zdráhal plout do přístavu ve Skatraně, s těžkým srdcem přihodil ještě *můj* náhrdelník. Jako by se loučil se *svým* nejcennějším majetkem.

„I tak si myslím, že se spokojím spíš s vrabcem v hrsti než s holubem na míle daleko, ve městě, který je právě pod útokem."

Popadne mě vztek. Má ten blázen vůbec ponětí, jaké poklady naše truhlice skýtají? „Kdybys měl trochu rozumu, trval bys na tom, že ti vydá také ten druhý prsten, o který mě obral." S bílou perlou zasazenou ve zlaté obroučce, vytvarovanou do podoby mořského korálu. Dárek od Zandera.

„On u sebe těch klenotů má víc?" Kapitán Aron se zahledí na Ybarisana, který se s popelavou tváří opírá o dřevěnou bednu.

Tyree se zazubí, navzdory vlastnímu stavu. „V botách ne. Tenhle jsem schoval na bezpečnější místo." Plácne se přes rozkrok a já nasadím zhnusenou grimasu.

„To nemůže bejt zrovna pohodlný," poznamená kapitán Aron a obrátí pozornost zpátky k horizontu. „Ani bezpečný."

„Ach, můžeš mi věřit, že je v naprostém bezpečí. Mám ho tam schovaný pro princeznu." Ten podvraťák na mě mrkne.

„Jelikož ho nosím na malíčku, tak pevně věřím, že ti padne akorát na ptáka." Otočím se k nim zády a zadívám se na svou zemi v dálce, zatímco se kapitán dá do smíchu. Těsně pod hladinou se o skaliska rozbíjejí vlny. Už chápu, jak to kapitán včera v noci myslel. Ať už se tam skrývá cokoliv, trup naší lodi by to nepochybně roztrhalo na kusy.

„Proč vůbec tolik pospícháš z paluby?" zavolá Tyree.

„Má recht. Vzhledem k tomu, co jsme viděli v Cirilee, jsme na moři ve větším bezpečí," přitaká kapitán Aron.

„To rozhodně nejsme." Sirény nejsou jen báchorka vymyšlená k tomu, aby námořníky odradila od plavby do těchto vod. Zrovna on by to měl dobře vědět.

Kapitán si prohlíží mé potrhané šaty. „Jestli potřebuješ krev, tak já ti tu svoji dopřeju, za tu správnou cenu. Žádnej jed jsem nepožil."

Odvrátím se, ale ne proto, abych skryla své znechucení z toho návrhu, ačkoli se mi upřímně hnusí – ten chlap je špinavý, chlupatý surovec s ďolíčky ve tvářích a nažloutlými zuby –, nýbrž abych zakryla paniku. Vzhledem k okolnostem bych měla být ráda, že už mě ta žízeň netrápí. Jenže já nesnáším, když neznám odpovědi.

Proč už po krvi neprahnu? Hudemský měsíc zazáří a to nutkání je najednou *pryč*? Jenom tak? Jsem to jenom já, na kom se to takhle

projevilo? A co to vůbec mohlo zapříčinit? Na všechny tyhle otázky potřebuji znát odpovědi, jenže ve Westportu se jich nedočkám. *Pokud* se tam vůbec dostaneme.

Z Northmostu bych ovšem mohla odcestovat do Bellcrossu k lordu Rengardovi. Theon už bude vědět, co se děje. Třeba mi poradí, jak se spojit se Zanderem. Ti dva jsou přátelé už od dětství. Vždycky by se postavil spíš za Zandera než za Atticuse, o tom není pochyb.

„Ten tvůj ne-společník bude mít větší šanci na přežití, když to přes Westport vezmeme do Ybarisu, poněvadž tam mají léčitele," nadhodí kapitán Aron, jako by mi tím snad chtěl zvednout náladu.

„Byla to přece ona, kdo mě bodl!" rozlehne se Tyreeho burácivý smích. „Můžu tě ujistit, že Annika si počká, dokud nebudu tak slabý, až se sotva udržím na nohou, a pak mě naloží na vůz a podřízne mi hrdlo."

„A z tvojí mrtvoly si pak vezmu zpátky svoji dýku," utrousím.

„Vidíš? Alespoň je upřímná." Tyree se usměje. „Z Westportu uteče do Shadowhelmu, aby se mohla tamního krále a královnu doprošovat o azyl –"

„Já se nikoho nedoprošuji," vyštěknu.

Ignoruje mě a pokračuje. „Vzhledem k tomu, že Annika byla kdysi zasnoubená s jejich synem, možná jí ho i poskytnou."

„Já s ním jsem *pořád* zasnoubená." Alespoň technicky vzato. Dojednala to matka a nikdo to ještě oficiálně nezrušil. „A jak ty o tom víš?" Do světa jsme to nevytrubovali.

„Po tom všem, čeho Ybaris dosáhl, tě ještě překvapuje, že něco vím?" Tyree si zhluboka povzdechne. „Nikdy jsem to ale nepochopil. Proč by lidský král s královnou chtěli do své země zavléct takovou nákazu?"

„Protože chápou hodnotu spojenectví, na rozdíl od *jiných* královských rodin, které jsou příliš tvrdohlavé a plné nenávisti, než aby se přenesly přes vlastní ignoranci."

„Myslím, že mluví o mně," pronese Tyree rádoby šeptem.

Kapitán zakroutí hlavou, ale usmívá se od ucha k uchu, naše hašteření ho zřejmě baví.

„A já bych ho neinfikovala."

„Ale krmila by ses na něm." Najednou už se netváří tak pobaveně.

Pokrčím rameny. „Kdyby mi k tomu dal svolení."

„Jsem si jistý, že umíš být velmi přesvědčivá." V očích mu cosi zablýskne. „To už je teď stejně jedno."

Počkat. „Proč to říkáš?" Kolik toho Tyree ví o tom, co se teď se mnou děje? Je snad také tohle dílem Ybarisanů?

„Protože teď jsi zasnoubená se mnou."

Jasně. Tenhle nesmysl. „To tedy nejsem! Nikdy jsem s tím nesouhlasila."

„Nepodstatný detail."

„Ani tvá matka to neodsouhlasila a Atticus to stejně nikdy nehodlal dodržet. A teď už rozhodně ne, když jsi mě unesl. Za tohle budeš o hlavu kratší. Vy *všichni* budete o hlavu kratší!" Námořníkům kolem pohrozím prstem. Někteří se ušklíbnou, ale většina uhne pohledem, aby se vyhnula mé pozornosti, zvláště ti, kterým světélkují ty cejchy. Proč je pro mě jejich krev pořád jako jed, když už po ní neprahnu?

Tyree si založí ruce za hlavu, jako by byl naprosto v klidu. Slunce se leskne na záplavě stříbrných jizev na jeho šlachovitých předloktích, tam, kde legionáři v uplynulých týdnech potlačovali jeho elfí spřízněnost čepelí z merthy. „Vidíš, na co se můžu těšit, kapitáne?"

Ačkoliv v nitru zuřím, přiměji se usmát. „Vlastně je dobře, že budeš už brzo mrtvý."

Pokrčí rameny. „Možná ne. Nějací léčitelé se občas najdou i ve Westportu."

„Nejspíš ne dost zdatní, aby si poradili s tímhle." Kývnu k jeho stehnu. Z rány se dál valí krev. Dýka, kterou mi daroval otec, se ukázala být zrovna tak smrtící, jak mě varoval.

„Donesly se mi zvěsti o mocný vzývačce, která cestuje s vyhnaným králem a ybariskou princeznou," poznamená kapitán Aron, čímž konverzaci stočí zpátky k Isloru. „Ve Venhornském pohoří, kam je to z Northmostu jen pár dní cesty."

„Ano, o vzývačce Gesine vím," odvětí Tyree a jeho dobrá nálada z dřívějška vezme definitivně za své. „Ale i kdybych ji vypátral, tak by mě dost možná zabila ještě dřív, než to stihne moje nastávající."

„Už teď se mi zamlouvá," rýpnu si, což Tyreeho přiměje, aby obrátil oči v sloup. Jak přesně Zander spojil síly s takovou vzývačkou, je další

otázka, na kterou bych ráda znala odpověď, ale můj nejstarší bratr vždycky skrýval spoustu tajemství.

„Byla by to asi milosrdnější smrt než ta, kterou pro nás má nachystanou moře, jestli s tím bláznovstvím nepřestaneme." Kapitán Aron upře zrak k horizontu na severu.

KAPITOLA PÁTÁ

Romeria

Když projíždíme táborem směrem k mostu, udeří mě do nosu pach smrti. Vojáci se činí, rozdělili se do skupin a vlečou mršiny k Propasti. Ty, které jsou na přesun příliš velké, obkládají dřívím, aby je po setmění mohli spálit. Podle Radomira, někdejšího odrostka, který v těchhle horách mezi stvůrami z Nullingu dlouho přežíval, funguje kombinace hořícího zvířecího masa a ohně jako silný repelent.

„Tamhle!" Nedaleko od naší brány zpozoruju Kienena a Solange, přesně tam, kde Elisaf říkal, že budou. Boj se na nich podepsal stejně jako na nás ostatních – jsou umazaní od krve a jejich pohyby působí mátožně. Společně s nimi tam je hrstka ybariských vojáků a Agatha, drobná a stará vrchní písařka, zachumlaná ve svém plášti.

Jarek, Elisaf a já sesedneme ze sedel a vyrazíme přivítat naše spojence. Navzdory znepokojivým myšlenkám se mi na rtech mimoděk vyloudí široký úsměv.

„Vaše Výsosti." Solange mě pozdraví vojenskou úklonou. Tvář i dlouhé, kaštanově hnědé copánky má relativně čisté díky černé masce a helmě, které jsou součástí její uniformy a které si teď nese v podpaží. „Nečekala jsem, že budeš mít tak dobrou náladu." Ve tváři má nadále kamenný výraz. Vrchní přízrak a Druhou nejvyšší představitelku mordainského vzývačského cechu by rozhodně nemohl nikdo nařknout z přehnané vřelosti.

„Jsem ráda, že vás všechny vidím v jednom kuse." Naplnilo mě to energií, protože teď už vím, že moje důvěra byla zasloužená. „Děkuju, že jste s sebou vzali ty léčitele. Elisaf už vás o ně měl jít požádat."

Kienen pokyne hlavou. Mladistvou tvář si sice pečlivě otřel, ale špína, která mu ulpěla nahoře na čele, je jasným důkazem, že urputně bojoval. „Předpokládali jsme, že jste měli stejně rušnou noc jako my a že by se vám hodila pomoc."

„Předpokládali jste správně." Nejradši bych ho teď políbila. „Jak zlé je to u vás?" Kývnu bradou směrem k Ybarisu.

„Většina civilistů se stáhla do bezpečné vzdálenosti dřív, než se ta záplava bestií vyrojila. Došlo k nevyhnutelným ztrátám na životech, ale nebylo jich zdaleka tolik, kolik jsme očekávali." Kienen vzhlédne ke Caindře, což je tiché uznání zásadní role, kterou v bitvě sehrála, když odehnala wyverny. „Všichni jsou vyčerpaní."

„Vzývači odpočívají, aby doplnili svá spříznění, a já se k nim hodlám co nevidět přidat." Solange se rozhlédne po jatkách kolem. „Bylo by moudré, abyste si se svými vojáky našla stan a nabrala síly."

„Mí vojáci si docela rádi vychutnají slunce na tváři, pro případ, že by to snad bylo naposledy," ozve se za našimi zády hluboký hlas.

Když se k nám Radomir připojí, jsem jeho novou – nebo vlastně spíše starou – tváří na okamžik ohromená, ačkoliv jsem ji už jednou viděla v bezpečí Ulysede. Příchod nymf dal odrostkům – kdysi ohyzdným nočním stvořením – druhou šanci na život a vrátil jim jejich dřívější elfí podobu.

Pořád se mi nechce věřit, že je to ten samý mužský, který během mé první noci v tomhle světě přivázal Anniku k balvanu a shodil ji z mostu. Ti dva nemají takřka nic společného. „Ale postupně se všichni prospí. Vaše Výsosti." Ukloní se mi a kývne na Kienena, který mu to okamžitě oplatí. Když jsme se potkali poprvé, byli oba dva našimi zapřisáhlými nepřáteli. Zander je byl ochotný bez mrknutí oka zabít a nevěřil jim ani nos mezi očima. Zdá se, že se právě díky tomu sblížili.

„A kolik těch *tvých mužů* už vzalo roha do hor?" zeptá se Jarek, věrný své cynické nátuře.

Radomir se odmlčí, jako by odpověď dobře zvažoval. „Jeden, pokud je mi známo," přizná. „Já však Její Výsosti slibuji, že jakmile tahle bitva skončí, osobně ho vypátrám a ztrestám jej vlastním mečem."

„Kvůli několika málo dezertérům se nenamáhej. Nám už stejně jedou posily." Povím jim o obou armádách, které právě dorazily. Mě ovšem

trápí něco docela jiného. „Viděli jste tu červenou wyvernu, která vyletěla z Propasti?“

„Tak tu snad ani nešlo přehlédnout,“ odvětí Kienen.

„Pravda. Ale viděli jste, co nesla v pařátech? Povězte mi, že to nebylo to, co si myslím.“

„Všimli jsme si.“ Solange se s přimhouřenýma očima zahledí na Agathu, která si nervózně okusuje tenké rty. „A říct vám to nemůžeme, pokud se nechcete nechat obelhávat, Vaše Výsosti.“

Jarek po mém boku zanadává.

„Takže podle tebe je možné, že Neilina ten pád do Propasti přežila.“ Ponechme stranou fakt, že jsem jí ještě předtím proklála hrdlo mečem.

„Královna pád nepřežila.“ Solange kývne směrem ke stařence – jasné znamení, že ona k tomu má víc co říct.

„Zlaté límce na krcích elementálek se dají sejmout jenom dvěma způsoby. Buďto dotykem ruky královny Neiliny, nebo její smrtí.“ Agatha ze své tašky vytáhne blyštivý kovový šperk. „Včera večer se všechny uvolnily.“

„Takže říkáš, že elementálky už nejsou ničím omezené.“ Z Jarkova hlasu srší panika. „Můžou se kdykoliv obrátit na osudy.“

„Nejen na popud ybariské královny?“ odvětí Solange zostra.

„Už nejsou ničím omezené,“ přitaká Agatha. „Podle mě se ovšem nemusíme bát, že by se elementálky hnaly do spolčování s osudy.“

Mně teď na elementálkách vůbec nesejde. „Proč by wyverna vynášela Neilinino tělo z trhliny?“

„To je vskutku dobrá otázka. Zdá se, že jen pramálo rozumíme tomu, co je a není možné, když se do věci vmísí osudy. A s každým dalším dnem je to jasnější.“ Agathino vrásčité čelo se povytáhne, jak po mně vrhá návodný pohled. „Často jsem přemýšlela o tom křiklavém amuletu, který královně Neilině zdobil krk, účelu, k němuž by jí asi mohl sloužit. Respektive k jakému účelu by mohl sloužit jeho dárci.“

Aoife. „Osudy nikdy nic nedají, aniž by si něco nevzaly.“ A Aoife dala Neilině princeznu Romerii – smrtonosnou zbraň proti Isloru.

Sotva zřetelně přikývne. „Možná jsme právě viděli, jakou cenu mělo její dávné obrácení na osudy. Královna Neilina do Propasti nepochybně

spadla a nepochybně to *nepřežila*. Ale pokud jde o to, co z ní vylezlo… snad další verze Neiliny, stejně jako jsme my dostali novou verzi Romerie? Možná. Já se však obávám, že jde o něco mnohem horšího."

Když mi dojde, co vzývačka naznačuje, vyjde z mých úst ta samá nadávka jako předtím z těch Jarkových. „Aoife už sem jednou zavítala." A dobře víme, že o návrat usiluje také Malachi. Právě proto mě Sofie do Isloru původně poslala. „Říkáš, že nestojíme jen proti jednomu osudu, ale rovnou dvěma?"

Agathina stažená tvář potvrzuje, že je mé podezření na místě. „Kéž bych mohla tvrdit opak."

Žaludek se mi sevře náhlou nevolností. „Jak máme bojovat nejen proti Malachiovi, ale taky proti Aoife?"

„Jednou už jsme proti nim bojovali a očividně jsme uspěli, i když zůstává záhadou, jak přesně se nám to povedlo."

Záhadou, jejíž vysvětlení by se mohlo skrývat v obrovské knihovně, kterou nymfy celé ty roky střežily. Gesine trvala na tom, že skýtá životně důležité informace, které se týkají mě a naší budoucnosti. „Jak rychle dokážeme písaře přepravit do Ulysede?"

„Dopis jsme odeslali včera, hned jak jsme se rozdělili, a dnes za úsvitu jsme obdrželi odpověď od První." Agatha a Solange si vymění další pohled a stará vzývačka tentokrát skloní hlavu na znamení, že má pokračovat její nadřízená.

„První prohlásila, že žádosti o vydání písařů nevyhoví."

„A to má znamenat *co*? Romeria je přece královnou Ybarisu. Daly jste jí jasně najevo, že je to rozkaz, a ne prosba?" Jarek po velitelce stínů vrhne přísný pohled.

Solange udělá krok vpřed a zaujme vyzývavý postoj. „Požadavky Její Výsosti by nemohly být jasnější, ani kdybych je sepsala její vlastní krví."

„A ona nás přesto ignoruje."

„Lorel královnu Romerii rozhodně neignoruje." Soudě podle Agathina tónu budou následovat další špatné zprávy. „První se zjevně dozvěděla, čeho všeho se písaři dopustili, aby napomohli proroctví, a oznámila, že musí do posledního stanout před soudem za velezradu vůči svému cechu. Také se doslechla, že jsem tady, a nařídila, aby mě přízraky

eskortovaly zpátky *do Mordainu*, abych mohla být za své zločiny náležitě potrestána."

„Přitom byla sama ochotná zavírat oči před tím, jak Neilina nutila Iancu, aby se obrátila na osudy," zamumlá Solange. „Dokonce byla tak drzá, že se před radou nechala slyšet, že je něco takového nemyslitelné."

„Lorel mluvila ve prospěch královny, která ji na pozici První dosadila?" odfrkne si Agatha. „Co jiného byste čekali od někoho, kdo staví politikaření nad vlastní čest? Ta královna už je sice po smrti, ale mohu vás ujistit, že Lorel svou vinu stejně nepřizná."

„A s novou královnou Ybarisu se *všechno* mění."

„A právě proto si Lorel zvolila tuto cestu."

Obě vzývačky na sebe chrlí slova, jako bychom tu my ostatní vůbec nebyli.

„Proč by si mě První chtěla znepřátelit?" skočím jim do řeči.

„Protože už vás za nepřítele považuje. Prohlásila, že jste falešná královna a že se Mordain vzpírá ybariské nadvládě." Agatha se zatváří ponuře. „Až ty písaře vyslechne v naději, že tak odhalí všechno o tom, co se událo v Ybarisu i Isloru, nechá je popravit."

Sevře se mi žaludek. „Kolik?"

„Obávám se, že úplně všechny." Do tváře staré vzývačky se propíše bolest.

„To přece nemůže!" My ty písaře potřebujeme.

„Lorel dobře ví, že se pod ní bez Neilininy podpory houpe židle, a udělá všechno, co bude třeba, aby si pozici První udržela," říká Solange s notnou dávkou hořkosti. „Využití změny na trůnu k vyhlášení plné nezávislosti na Ybarisu byl z její strany ten nejlepší možný tah."

„A co si o tom myslíš *ty*?" vloží se do věci Kienen, který až doposud mlčel, a upřeně se na Solange zahledí.

Ona po něm vrhne nevraživý pohled. „Na co tu před tímhle publikem poukazuješ, vojáku Ybarisu? *Moc dobře* víš, co si o tom myslím," vyštěkne a já se nemůžu zbavit pocitu, že se ti dva znají mnohem blíž, než to jejich současné funkce vyžadují. „Není žádným tajemstvím, že jsem si dlouho přála, aby se má země od Ybarisu osamostatnila. Odloží nás jako děti, ale jakmile je naše spřízněnost k užitku, očekávají, že se vrátíme jako

sluhové. A teď tu stojíme, povolaní k Propasti, abychom bojovali ve válce o území a moc mezi dvěma královskými rody, a očekává se, že budeme poslouchat na slovo. Královně Neilině jsme loutky dělali už příliš dlouho."

„Královna Neilina zemřela," dovolím si připomenout.

„Ano, *vaší* rukou. Jestli už Lorel ví, že tu jste z Malachiovy vůle, se teprve uvidí, ale až to jednou zjistí, poslouží jí to jako záminka, aby proti vám poštvala celý cech. Dovede být nesmírně přesvědčivá."

„A ty za První stojíš?" V Jarkově hlase je patrná výzva a ve vzduchu zůstává viset ještě jedna nevyřčená otázka. *Mohla by nás Solange zradit?*

Než Solange odpoví, narovná ramena. „Mou podporu Lorel nemá," prohlásí pomalu a jasně, jako by přítomné vyzývala, ať její tvrzení rozporují. „Musí být zastavena dřív, než mému lidu a vašim zemím způsobí nenapravitelné škody. Nejsem blázen a jsem tady, abych nebezpečí, které nám všem hrozí, viděla na vlastní oči, neschovávám se v opevněných věžích Nyosu. Mordainští se do boje *musí* zapojit, ať se jim to líbí, nebo ne." Máchne rukou. „Ale jak dlouho potrvá, než nás Lorel všechny povolá zpátky domů?"

Zachvátí mě panika. „To by snad neudělala, ne?" Nemůžeme si dovolit, abychom kvůli pletichaření První přišli o další elementálky.

„Klidně, jestli si bude myslet, že je to pro ni výhodné," opáčí Solange bez jediného zaváhání.

Zavrtím hlavou, zatímco se ve mně hromadí vztek. „Pokud nám písaře nepošle, budeme si pro ně muset sami dojít. *Hned*, dřív než jim všem kolem krků utáhne oprátku." Nebo je popraví jiným způsobem, ve kterém se Mordainští vyžívají.

„Pak už ale Mordain nikdy neopustíte." Solangeino varování vyzní jako hrozba, na kterou Jarek zareaguje tak, že sevře jílec svého meče, což neunikne vzývaččině pozornosti.

Jenom nad ním obrátí oči v sloup. „Jenom konstatuji fakta."

„Mordain je obklopen ochrannými bariérami," vysvětlí Agatha. „Spojení s živly je tam obzvlášť silné."

„Je to jako pulz." Tak to popisovala Wendeline.

„Ano. A právě pomocí toho pulzu si cech zbudoval mocnou obranu před všemi svými nepřáteli. Ani té vaší bestii se nepovede přiblížit

k hradbám Nyosu. A vašim legionářům už vůbec ne, protože ode dne, kdy princ Rhionn uprchl se vzývačkou Farren, nedokázal tamní hranice překročit žádný islorský nesmrtelný."

„Říkáš, že ty bariéry nezničím ani já?" Ne že bych věděla jak. O tomhle se tedy Gesine nikdy nezmínila. Možná jí stačilo, když na mě naléhala, abych na mordainské území nikdy nevstupovala.

Solange se na rtech vyloudí sotva patrný úšklebek. „Jste mocná, jenže nejste *všemocná*, Vaše Výsosti. A rozhodně nejste nezničitelná."

„Toho si jsem dobře vědoma." Dokládají to jizvy na mém rameni.

„I kdybych vás dovnitř dostala *já*, Lorel vaše spříznění zneutralizuje ve chvíli, kdy projdete cechovními branami." Solange zavrtí hlavou. „Copak vás Gesine nic nenaučila?"

„Vzývačka Gesine ji toho v tom krátkém čase musela naučit hodně," podotkne Agatha na obranu své horlivé žačky. Pak se otočí čelem ke mně a nasadí tón jako vyučující na přednášce. „Coby První má Lorel na ruce prsten Minervy, vůbec první vůdkyně cechu ve vzývačském věku. Je to něco jako královská koruna, zároveň ale ještě umocňuje její spříznění. Jako obyčejná vzývačka ovládala Aoifein živel vcelku obstojně. Teď je však její síla přinejmenším trojnásobná. Právě proto Nyos opouští jen málokdy, a teď to rozhodně neudělá. Zároveň jí to ale umožňuje čerpat sílu Mordainu a přizpůsobovat pronesením několika málo slov ochranná kouzla vlastním potřebám. Právě takhle Mordain v minulosti ovládal vševzývače."

„Například Farren."

„Přesně tak. Bariéry fungují jak na ty, kdo pomocí živlů tvoří, *tak i na ty*, kteří jimi jenom manipulují. Tedy vzývače i elfy. Královna Neilina do Nyosu nezavítala ani jedinkrát. Někteří tvrdí, že to zkrátka bylo pod její úroveň, aby za někým osobně docházela, ale já tuším, že si uvědomovala riziko, které hrozilo, kdyby se ji Lorel rozhodla spoutat. Ať už se to má jakkoli, Lorel vám znemožní používání vašich spříznění, jakmile se dostanete blízko k ní."

„Jenže my ty písaře potřebujeme, aby přišli na to, jak se zbavíme Malachie, až sem dorazí," namítnu tiše.

„V tom případě vám radím, abyste vymyslela lepší plán než napochodovat k branám Nyosu a dožadovat se jejich propuštění, protože vás můžu ujistit, že tam na vás bude Lorel čekat," varuje mě Solange.

Podívám se na Agathu a doufám, že vyrukuje s nějakým nápadem. Byla to ona, kdo taháním za nitky zajistil, že se proroctví uskuteční.

Teď mi ovšem nabízí jenom soucitný úsměv protkaný nejistotou. „Třeba nás něco napadne, když si všichni odpočineme."

„Kolik času máme, než se První dozví, že jí vrchní písařku nehodláme vydat?" zeptá se Elisaf. Skvělá otázka.

„Očekává, že vyrazím hned, jakmile se dozvím odpověď."

„A jak dlouho trvá cesta do Mordainu na koňském hřbetě?"

„Obyčejným jezdcům tak tři dny. Ale družině přízraků? Té to potrvá nejdéle den a půl, když jede tryskem a dělá zastávky jenom kvůli koním. Mohli bychom nahnat ještě den navíc, když se vymluvíme na kulhavá zvířata a potíže s nákladem."

Potřebujeme získat čas. „Takže jí zalžeš, že posíláš Agathu zpátky, a tím získáme čas do zítřejší noci, než se po ní První začne shánět." Což znamená, že na ybariské straně už vrchní písařku nesmí nikdo spatřit. To se dá zařídit – stačí ji dopravit do Ulysede, tam už bude v bezpečí.

„Pro tenhle úkol bych měla ideálního posla," skočí nám do řeči Agatha. „Najděte Baedriyu. Přijela sem se mnou a zdá se, že to má v hlavě srovnané –"

Tehdy se z hradby nad Propastí spustí sprška kamenů, která náš vážný rozhovor přeruší. Caindra přešlapuje z jedné drápaté tlapy na druhou.

„Je rozrušená," poznamená Radomir a dál ji bedlivě sleduje. „Bude za tím něco v Propasti. Něco se odtamtud dere na povrch."

Má pravdu. Caindra z té brázdy v zemi nespouští oči.

Začne se mi dělat nevolno. Chystá se nám snad Malachi ukázat v celé svojí kráse? Bexley sice tvrdila, že se z Nullingu nevyplazí jako nějaká lemra, ale třeba vyletí na hřbetě wyverny?

„Na koně, Romerie, *hned*," zavelí Jarek a pevnou rukou na zádech mě popožene k sedlu. Ostatní následují hned vzápětí, přičemž Solange vleče Agathu, za což si od starší vzývačky vysloužíí zaúpění.

Právě s koňmi couváme, když z Propasti vystřelí k obloze dvě mohutné siluety a vydají uši drásající řev.

„U všech osudů," zašeptá Elisaf, zatímco přihlížíme, jak rozpínají svá křídla. „Její druh."

Caindra se za nimi vznese a na jejich volání odpoví svým vlastním.

S otevřenou pusou zírám, jak se ty bestie vznášejí vysoko nad námi, zatímco se v táboře rozeznívají polekané výkřiky. Vypadají úplně jako Caindra, až na barvu šupin – jeden je sytě oranžový, zatímco ten druhý zářivě žlutozelený.

Další draci.

„Neútočí na ně!“ překřikuje Jarek ten zmatek, zatímco se oba pokoušíme uklidnit naše vzpínající se koně.

Popravdě řečeno, jejich vzdušný tanec plný spirálovitých vývrtek a otoček působí přátelsky, při každém průletu se o sebe letmo otřou křídly.

Tehdy mi to docvakne. „Ona na ně čekala.“ Caindra tam na hradbách nestála na stráži jenom proto, aby zaháněla nepřátele. Očekávala příchod svých druhů, ať už s nejistotou, nebo nadějí.

Všichni tři draci začnou plachtit přímo proti nám, v trojúhelníkové formaci s Caindrou v čele.

„Zbraně dolů!“ zahřmí Radomirův hlas, jak křičí na vojáky s nachystanými luky a meči, aby ustoupili.

Země se při jejich přistání zachvěje; noví draci se postaví po Caindřiných bocích.

„U všech osudů.“ Kienenovi se zachvěje ruka s mečem, který by byl stejně k ničemu. „Ten oranžový je ještě větší než ona. Ani by mě nenapadlo, že je to vůbec možné.“

Je větší a také hrozivější. Jeho nefritově zelené oči si nás chladně měří. Hluboký šrám táhnoucí se přes jeho šupiny naznačuje, že kdysi dávno svedl urputnou bitvu. Co mohlo drakovi udělat *tohle*?

Ten žlutozelený po Caindřině pravici je výrazně menší, žluté oči drží přimhouřené a drápy ryje do hlíny.

„Romerie,“ varuje mě Jarek skrz zatnuté zuby, když se sesunu z koně a vykročím kupředu.

„Všichni se držte zpátky.“

„To určitě.“ Jarek s tichým zanadáváním sesedne a připojí se ke mně. „Vy jste se zkrátka rozhodla, že mě necháte jednou z těch potvor sežrat.“

„Schovej ten svůj meč,“ varuju ho, zatímco dál hledím před sebe. „Ať je nedráždí.“

Po chvilce mě poslechne, ale i při tom jednoduchém pohybu svraští obličej.

Caindra se s řevem zakloní hlavu, jen aby ji hned vzápětí stočila na stranu a otřela se s tím oranžovým čenichy.

„Myslím, že je to dobré," zašeptám a vyjdu jí vstříc.

„A jestli se mýlíte?"

„Tak nám to bude stejně jedno, jelikož budeme oba mrtví."

Cítím, jak mě z boku probodává pohledem, já však nespouštím oči z Caindry a jejích společníků. Srdce mi buší, jak se k nim přibližujeme, dokud nás nezahalí jejich stín.

Jakmile nás žlutozelený drak zavětří, zacuká mu čenich a z jeho hrdla vyjde zavrčení.

Jarek se ve zlomku vteřiny postaví přede mě a jednou ruku pevně sevře jílec svého meče.

„To nám asi nebude moc platné." Obejdu ho, ale dál už se neopovážím. Možná je to varování, že se nemáme přibližovat. „Caindro?"

Ohrne pysky, čímž mi dá na odiv svoje tesáky. Mohutnou hlavou trhne směrem k menšímu drakovi a varovně na něj zavrčí.

Uplyne několik dlouhých vteřin, pak se však oranžový i zelený drak nakloní dopředu a sklopí hlavy k zemi.

Jarek zavrtí hlavou a zašeptá spíš sám pro sebe: „Lepší úklony se od takové příšery nejspíš nedočkáte."

Za našimi zády se rozléhá dusot kopyt blížících se jezdců. „Romerie!" zakřičí Zander, který se ke mně žene s Abarrane těsně za patami.

Oranžová bestie trhne hlavou jejich směrem a její hluboké zavrčení mi zavibruje na hrudi.

Popoběhnu dopředu a zvednu ruce do vzduchu. „Patří ke mně! Patří *ke mně*!" Bude mi rozumět tak jako Caindra?

Zander seskočí z koně, rozběhne se ke mně a ztuhne na místě, když mu to naznačím pozvednutím dlaně.

Po několika dalších vteřinách se o něj oranžový drak přestane zajímat a znovu se zaměří na Caindru.

Zander ke mně pomalu dojde a postaví se po mém boku.

„Jak se má lord Telor?" zeptám se.

„Já… on…“ Zanderovi se motá jazyk, jak ho ta otázka zaskočila. „Pořád ještě dýchá. Felčarka tvrdí, že na něm ulpělo spříznění nějakého mocného vzývače. Tvoje, předpokládám, jelikož jsi ho onehdy léčila. Právě to ho prý udrželo tak dlouho při životě.“ Vyvalené oči zaměří na stvoření před námi. „Slyšel jsem ten kravál a spěchal jsem za tebou. A teď jsou tu tři.“

„Já vím. Není to úžasné?“

Zander po Jarkovi vrhne obviňující pohled. „A tvůj velitel legie ti dovolil, abys k nim šla takhle blízko, když jsi vyčerpala veškerá svá spříznění?“

„Už zase používá to slovo *dovolil*,“ zamumlá Jarek.

Já jejich hašteření ignoruju. „Já myslím, že se znají.“ A dost možná *hodně* dobře.

„To nám přijde vhod. S tím oranžovým bych se do křížku pouštět nechtěl.“

Sledujeme, jak se o sebe Caindra a ti druzí dva navzájem otírají čenichy jako dávní přátelé, kteří se po letech opět shledali.

„Uvědomuješ si, co to znamená, že?“ Neubráním se širokému úsměvu. „Na naší straně teď máme tři draky.“

„Máme *tři* draky,“ zopakuje po mně Zander. Vzhlédne ke slunci na obloze. „A lepší načasování si pro svůj příchod snad ani vybrat nemohli. Máme toho tolik před sebou.“

„Musím se dostat do Mordainu.“ Ve stručnosti mu zrekapituluju, co jsme se dozvěděli od Solange a Agathy, které se drží dál vzadu s ostatními.

„Souhlasím. *Musíme* se dostat do Mordainu,“ dodá Zander. „Ty toho ale moc nezmůžeš, dokud nebudeš zase ovládat svá spříznění –“

„Jenomže ona –“

„A bez pořádného plánu toho pro písaře zmůžeme ještě méně,“ přeruší mě Zander poučným tónem. Přistoupí blíž a položí mi ruce na ramena, jako by se mi chystal sdělit nějakou nepříjemnou zprávu. „Teď se ale *musíte* vydat s Caindrou do Ulysede, Romerie. Tam si odpočinete a zjistíte o těch nymfách všechno, co půjde. Ještě by nám mohly být užitečné.“

„Nebo by taky mohly napáchat spoustu škod,“ podotkne Jarek s potemnělým výrazem ve tváři.

„Podle proroctví je jejich královnou," odvětí Zander úsečně. Nemá rád, když někdo zpochybňuje jeho úsudek, a už vůbec ne, když jde o muže, který se mnou tráví více času než on. „Zbudovaly pro ni celé město a v rámci jejího bezpečí ho ukryly."

„A nechaly tam proradného hada, co se nám pokouší dostat do hlav. Tenhle plán se mi nezamlouvá." Jarek to ještě zdůrazní zavrtěním hlavou.

„Mně je jedno, co se tobě zamlouvá. Bude tam ve větším bezpečí než kdekoliv jinde. Zvlášť jestli ji budeš chránit ty, *legionáři*."

Jarek zatne čelist, ponechá to však bez odezvy.

„Jestli jste vy dva už dořešili, kam bych měla *já* jít… Co budeš dělat ty? Nezdá se, že by ses chystal jet se mnou." Ve svém hlase nedokážu potlačit zklamání.

„Brzy tam dorazím, slibuji." Zander vezme moje ruce do těch svých. „Nejdřív ale musím zjistit, co se stalo Atticusovi. A taky musím znovu převzít vládu nad svým městem."

„Ty se chceš *teď* vydat do Ciriley?" Na mysli mi vyvstane vzpomínka na stav, ve kterém jsem město opouštěla – zmítané plameny a chaosem, zatímco Zorya nesla přes rameno Gesinino bezvládné tělo.

„Musím. Nesmím promarnit ani vteřinu."

„Jenže Malachi už je na cestě sem." A dost možná usiluje o ten samý trůn.

„To je jen další důvod, proč město opevnit dřív, než bude moct cokoliv zkusit. Prohlásím se za navrátivšího krále a dám jasně najevo sílu svých spojenců pro případ, že by můj nárok kdokoliv zpochybňoval. Abarrane pojede se mnou. Až to bude zařízené, najdu tě v Ulysede."

Zander mi tím dává jasný rozkaz, abych odtamtud nevytáhla paty. „Ale co Propast? Ty zasraný *příšery* se dneska v noci zase vyhrabou z Nullingu a –"

„To není náš úkol."

„Ale já jsem přece vševzývačka." Právě tohle je můj úkol.

„Včera v noci jsem tě potřeboval v roli vševzývačky, a vedla sis náramně dobře. Ode dneška jsi však královnou. A králové ani královny nesedí nečinně se založenýma rukama a nečekají, až se ze země každou noc

vynoří nějaké tupé příšery, když je rozehráno tolik politických partií. Máme důležitý úkol, se kterým si nikdo jiný neporadí," prohlásí s naprostým klidem. „Když spojí svoje síly Gaellar, Kienen a přízraky, bude Propast v dobrých rukou. Elisafa pověřím, aby chránil lorda Telora, jednoho z našich nejcennějších spojenců. Jestli k tomu bude Caindra svolná, tak ji v noci pošli na hlídku, zatímco budeš odpočívat. A já se za tebou vrátím, jakmile to jen půjde." Zanderovy úmysly pochopím ve chvíli, kdy se s ponurým odhodláním zahledí na oranžového draka.

Jarek po mém boku zanadává.

Abarraninu tvář zaplaví hrůza. „U všech osudů, ne. To rozhodně *ne*."

KAPITOLA ŠESTÁ

Zander

Boty mi přistanou na trávě s tlumeným zaduněním. Rukama se opřu o kolena a po hrozivém letu, který odstartoval jen pár chvil poté, co Romeria požádala Caindřina společníka o pomoc, si dopřeji chvilku na uklidnění. Požadavek, vyslovený jako otázka – *Bylo by to možné?* –, visel chvíli ve vzduchu jako mokré spodky na šňůře, načež se oranžový drak bez jakéhokoliv varování vrhl vpřed a nabral Abarrane i mě do pařátů dřív, než jsem stačil jakkoli zareagovat.

Nejsem si jistý, jestli jsem se za celou tu dobu ve vzduchu vůbec nadechl.

Jarkovi jsem nesmírně vděčný, že mě varoval, když jsem tenhle rychlejší způsob přepravy navrhl. Několikrát už jsem si byl jistý, že vyklouznu z jeho sevření a zřítím se k zemi, a několikrát jsem také měl pocit, že mě snad pustí schválně. Jak tyhle přelety zvládá Romeria, to je zcela mimo moje chápání.

„Dělají se vůbec tak velká sedla, aby těm příšerám padla?" Když má Caindra jméno, musí nějaké mít také tenhle drak. Kéž bych ho jenom znal.

Abarrane se namísto odpovědi předkloní a vyvrhne obsah svého žaludku, s nezdravě zelenou barvou v obličeji.

Za jiných okolností bych si z její chvilkové slabosti utahoval. Humor mě ale zase rychle přejde, když očima přelétnu po zkáze hyzdící zelené kopce, o kterých se obvykle mluví ve spojitosti s tamní úrodnou zeminou. Je nasáklá krví a posetá nespočtem více či méně oblečených těl,

přičemž většina z nich má zbroj zdobenou cirilejským erbem s plamenem. Ve vzduchu visí puch začínajícího rozkladu. Těla už tu leží několik dní.

Stany jsou rozřezané a spadené, což naznačuje nečekaný noční útok, zatímco vojáci spali. Kromě jednoho koně, který se pase na okraji lesa, zvědavého zeleného ptáčka, který kolem nás poletuje, a hejna much kladoucích vajíčka tu nenacházím jedinou známku života.

Ve slabém vánku se vedle zeleno-zlatých barev Kettlingu třepotá stříbrno-červený prapor Kieru. Nemůže být pochyb, kdo za tímhle masakrem stojí.

Se zaťatými zuby přelétnu očima po svých věrných islorských vojácích, kteří zemřeli jen kvůli hrám těch, kteří jsou aktuálně u moci, i těch, co se k ní teprve derou. Adleyho jsem měl zabít už před lety. Jenže jeho místo by vzápětí zaujal někdo další. Dost možná ještě horší.

I tak jsem ho ovšem měl zabít.

Abarrane si otře ústa. „Když jsem nabízela svůj meč, tak jsem počítala, že zahynu v bitvě, ne že sletím z pařátů nějaké šelmy."

„Buď vděčná, že se nám ta možnost naskytla. Na koních by nám to sem trvalo několik dní. Byť nemůžu říct, že by se mi tahle vyhlídka zamlouvala." Obzvlášť ne po tom, co jsme viděli na bitevním poli.

Rozhlédnu se po okolních hvozdech. Mezi stromy by se pro číhající nepřátele našla spousta skrýší. „Nepochybně nás právě teď pozorují zvědové." Vyčkávají, až dorazí posily z Cililey, aby je mohli taky zmasakrovat. Jak rád bych věděl, kde se teď kierská armáda nachází. „Podle mě si ten přepad dvakrát rozmyslí, až spatří našeho oranžového přítele."

„U našeho *oranžového přítele* hrozí, že nás zabije stejně ochotně jako naše nepřátele." Abarrane si draka obezřetně měří pohledem.

„To oni ovšem nevědí." Třeba bych ho mohl požádat, aby svým ohnivým dechem stromy zapálil – pokud tedy tuto schopnost s Caindrou sdílí.

Jenže my jsme sem nepřišli, abychom se pouštěli do další bitvy. Přišli jsme, abychom zjistili, co se stalo s mým bratrem, současným králem Isloru. „Odchytím tamhletoho valacha a pak začnu obcházet mrtvé, abych –"

Země se zachvěje, jak se drak vymrští do vzduchu.

Kůň stačí sotva zařehtat, než je vytržen z pastvy. Jeho kosti hlasitě praskají, když ho drak žere, čemuž Abarrane a já přihlížíme. Celá ta podívaná – blesková rychlost, se kterou se tahle obrovská bestie dokáže vrhnout na vyhlédnutou kořist – mě nutí podvědomě sáhnout po ohni pro případ, že bych se musel bránit. Široko daleko se však nenajde ani sebemenší plamínek, který bych mohl pomocí svého spříznění ovládat. Mám u sebe jen meč – který mi proti téhle šelmě nebude nic platný, pokud se rozhodne, že ještě nemá dost.

Drak se vrátí na své původní místo a vrhne na úbočí kopce široký stín.

„Co jste to říkal?“ utrousí Abarrane suše.

Povzdechnu si. „Mrtvé ohledáme po svých.“

„Vaše Výsosti!“ volá Abarrane stojící nad jednou hromadou těl. Prohledali jsme už celý tábor, a když jsme Atticuse mezi troskami nenašli, přesunuli jsme se na menší bojiště dál na západ.

Během cesty k ní se mi svírá žaludek. Navzdory tomu, jak hluboce mě můj vlastní bratr zradil, i skutečnosti, že by mi jeho smrt návrat na trůn usnadnila, mi představa, že zemřel – ať už mou rukou, nebo někoho cizího –, nepřináší takové zadostiučinění, jak jsem si kdysi myslel.

V duchu se připravím na nejhorší, zatímco Abarrane obrací na záda muže s tělem samý šrám, včetně jedné ošklivé rány od sekery, která zůstala zaseknutá v jeho zbroji.

Když si všimnu plnovousu, přelije se přese mě vlna úlevy. „To není Atticus.“

„Kdepak, je to Kazimir, ale vyjde to nastejno. Jako by vašemu bratrovi přirostl k zadku. Vždycky se držel blízko u Atticuse, zejména v bitvě.“

Mezi těly zapátrám po dobře známých světlých kadeřích a nablýskané zbroji. „A přesto tady není.“ Po chvíli dodám: „Což nejspíš znamená, že ho Kierští zajali.“ Islorský král v poutech je totiž nesmírně cenná páka. I když… uzurpátor, jehož království právě zmítá povstání? Možná nakonec nebude až tak cenný, jak kierský vládce doufá.

Kazimir několikrát rychle zamrká.

„Žije.“ Abarrane se skloní, aby mu zkontrolovala pulz. „Jen tak tak.“

„Léčiteli bude stačit i jen tak tak, jestli ho tam včas dopravíme."

„Tu cestu nepřežije."

„Přežil až doteď. Tak se modleme, že ještě chvíli vydrží. Kazimir je dost možná jediný, kdo dokáže Atticuse přesvědčit, aby se s námi v zájmu Isloru spojil." Rozhodně je tím nejpovolanějším, aby vnesl nějaké světlo do toho, co se mému bratrovi v posledních dnech honilo hlavou a jak tvrdě se mnou bude bojovat o trůn, až se ho pokusím získat zpět. „Kierští Atticuse nezabijí, dokud si budou myslet, že má nějakou cenu."

Abarrane si odfrkne. „Jak znám vašeho bratra a ten jeho hadí jazyk, dost možná králi Cheralovi namluví, že mu požehnal sám Malachi."

„Dost možná. Naše pátrání po Atticusovi tím pádem končí. Nechť mu osudy dodají síly, ať už je zavřený ve kterémkoliv žaláři."

„A kierská armáda?"

Podívám se, kde se teď nachází slunce. Nastává přibližně půlka odpoledne. „Sice bych je moc rád vypátral a nechal draka, aby jejich šiky sežehl plamenem, je tu ovšem jistý trůn, který je potřeba získat zpět."

KAPITOLA SEDMÁ

Atticus

Slaný přímořský vzduch. To je to vůbec první, co zaznamenám, když znovu nabudu vědomí.

Následuje kolébání mého těla v klidném rytmu vln a pronikavá bolest v pravém rameni. Co se mi to jen… *ach, ano*. Do jedné škvíry v mojí zbroji si našlo cestu ostří sekery, které prošlo i kroužkovou košilí a málem mě rozseklo vejpůl. Právě to mě srazilo k zemi. Proč mi ale třeští hlava, to už se nepamatuji.

Jeden hrubý mužský hlas utrousí něco v kierštině a nějaký další se zasměje.

Proč jsem se nikdy neobtěžoval s tím, abych se tu jejich řeč naučil, když po tomto světě kráčím už tolik roků? Teď by mi to přišlo vhod.

Když mě něčí dlaň udeří do tváře, agónií se mi div nerozštěpí lebka.

„My víme, že seš vzhůru," utrousí ten samý mužský se silným přízvukem. Páchne zvětralým pivem a křenem.

Počkám, až bolest trochu poleví, a pak pootevřu jedno oko. Nacházíme se v dřevěném trupu jakési lodi. Nepochybně se plavíme do Ostrosu, kde mě tahle svině hodlá prodat svému králi za pořádný balík. Rychle se rozhlédnu a zjistím, že jsem tu jen s těmihle dvěma.

„Hledáš svoji armádu?" Voják se zazubí a dá mi na odiv svůj křivý chrup. „Tak ta je mrtvá. Do posledního muže. Dobře jsem se o tom ujistil."

Se zavrčením zaberu proti poutům, která mi svazují zápěstí za zády. Touha utrhnout tomuhle muži hlavu z ramen mi do žil pumpuje adrenalin. Ale jediné, čeho dosáhnu, je další bolest a nepříjemné pálení na kůži.

„Speciální řetězy, se kterýma si neporadí ani vašinec," prohlásí s úšklebkem. „Překvapuje mě, žes přežil, králi uzurpátore."

„Měli jste mě tam nechat. Pro krále Cherala nejspíš nebudu mít velkou cenu," zachroptím přes bolavé hrdlo. Jakmile Zander zjistí, že je trůn volný, hned na něj sám usedne a mě nechá jistě hnít v nějakém kierském žaláři.

Možná si to zasloužím.

Olíznu si suché rty.

„Žízeň?" Voják pozvedne ruku před mou tvář, těsně mimo můj dosah. Sykne a palcem se dloubne do řezné rány nad loktem. Spustí se mu proud čerstvé, rubínově červené tekutiny.

Se mnou to ale nic nedělá.

Žádné kručení břicha, žádné pálení na dásních. Pach krve tohohle smrtelníka mi ve skutečnosti připadá stejně nakyslý a odpudivý jako on sám.

Z hrdla se mi vydere hluboký smích, který se roznese celým podpalubím.

Dokázala to. Romeria říkala pravdu.

Voják se zamračí a tupou násadou sekery se mi ožene po spánku.

Všechno pohltí temnota.

KAPITOLA OSMÁ

Romeria

S úžasem sleduju, jak se snášíme ke zlatým branám Ulysede. Tam, kde se ještě včera rozléhala skalnatá, nehostinná pustina, to teď překypuje sytě zelenými stromy a k městu vede dlážděná cesta, jaká se sluší pro královnu. Když Caindra poprvé zamířila tímto směrem, neměla jsem tušení, kam nás nese.

Caindra přistane na mýtině a položí Jarka i mě na kámen.

„Tentokrát s tebou nešvihla." Házení mým velitelem legie o zem jako s kusem hadru, až pak musel válet sudy, se stalo její oblíbenou kratochvílí.

„Výjimečně." Jarek se postaví zpříma, svraští obličej a jednu ruku si přiloží na bok. Je o něco bledší, než když jsme vyráželi. Třeba to je jenom tím létáním – na rozdíl ode mě si ještě na pobyt ve vzduchu nezvykl –, já mám však přesto obavy. Kdyby šlo o obyčejné škrábnutí, jeho elfí tělo už by se zregenerovalo.

„Měla jsem nařídit vzývačům, aby tě prohlédli." Nevím, jestli jsem naštvaná víc na něj za to, že mě tak odbyl, nebo sama na sebe, že jsem na tom netrvala.

„Budu v pořádku." Vzhlédne k obloze. „Strachoval bych se spíš o tu starou čarodějnici. Slyšel jsem, jak křičela."

Se zadrženým dechem sleduju, jak se k nám blíží menší, žlutozelený drak. Šelma naštěstí Agathu postaví na zem se vší něžností, jako by snad nějak vycítila, jak křehký náklad převáží.

Agatha na nohou zavrávorá a Jarek ke staré vzývačce bleskově přispěchá, aby ji zachytil jen vteřinu předtím, než se jí podlomí kolena.

„Dobrotivé nebe, mnohokrát děkuji.“ Zkontroluje, jestli se jí neotevřela kožená brašna, a pak si rukama učeše tenké, šedé vlasy, protože se jí během letu rozvázal drdol. Ať už má v té tašce cokoliv, musí to pro ni být důležité. Od chvíle, co jsme se potkaly, ji ještě neodložila. „Budu moc ráda, když už tohle nebudu muset *nikdy* absolvovat.“

Obdařím ji omluvným úsměvem. „Je to daleko bezpečnější a rychlejší než cestování po horách.“

„To je možná pravda, ale já se během letu vyznala ze všech svých hříchů a samu sebe jsem přesvědčila, že až do cíle nedorazím.“ Oči se jí při pohledu za má záda rozšíří úžasem. „Jsem však tuze ráda, že na to nedošlo.“

Řinčení kovu a hrdelní mručení upoutají naši pozornost k velkolepé bráně Ulysede – první ze dvou, jimiž se vstupuje do tajného nymfího města, skrytého zrakům všech po tisíce let.

Při pohledu na šik oživlých, dýchajících chrličů, které teď lemují vnitřek tunelu, se mi zatají dech. Od svých kamenných verzí jsou takřka k nerozeznání co do velikosti i urputnosti výrazů ve tvářích. Mají šedou, vrásčitou kůži, protáhlé čenichy a blanitá křídla složená za rameny. Každý v rukou svírá hrozivě vyhlížející kopí, přičemž jejich drápy jsou téměř tak stejně dlouhé jako hroty na zbraních. Když jsem jejich kamenné podoby viděla poprvé, říkala jsem si, jestli to náhodou nejsou daaknarové – Malachiovi oblíbení démoni z podsvětí, k nimž patřila také bestie, která mě napadla první noc, kdy jsem do tohohle světa přišla. Když teď chrliče vidím oživlé, musím uznat, že nepůsobí až tak strašlivě, ale přesto pořád budí respekt.

Nejsou to ovšem jediní tvorové, kteří v tunelu postávají. Zvědavě si nás prohlížejí spoře oděné víly se špičatýma ušima a křídla na zádech se jim u toho divoce třepetají. Jsou velké asi jako děti, temeny hlav chrličům stěží dosahují k pasu, v přítomnosti vojáků však nejeví ani sebemenší známky nervozity.

Jarek najednou zase stojí po mém boku. „Rád bych podotkl, že těmhle bytostem nevěřím a jsem zásadně proti tomu, abyste se tam vydávala, dokud se vám plně nevrátí vaše spříznění.“

„Ano, svůj postoj už jsi dal jasně najevo.“

„A vy mě přesto neposloucháte.“

Na tuhle hádku nemám energii. „Jsem snad královna všech, ne?“

„Pokud jste pro ně ovšem neměla jenom otevřít nymfeum.“ Prohlíží si je jako zápasník, který si měří svého protivníka. Ony ten jeho ostražitý pohled opětují. Nebo se možná zajímají spíš o dva mohutné draky za jeho zády. „O těchhle nymfách nevíme vůbec nic, kromě toho, že dokážou schovat celé svoje království a taky zvrátit dílo osudů. Už jen to ve mně budí obavy.“

Ale jsou to opravdu poslové chaosu, za které je místní považují? „Gesine říkala, že všechno, co se týká osudů, jsou v podstatě jen dohady.“ Vycházející z vágních proroctví a několika starých knih. Hluboce zakořeněné předsudky, které se tu držely celá tisíciletí, jen aby se během pár týdnů ukázaly jako nepravdivé. Podle Lucretie je odsud osudy nikdy nevyhnaly. Byly to samy nymfy, kdo se rozhodl tento svět opustit, a odnesly si s sebou veškerou svou moc, což zároveň osudům znemožnilo, aby se tu procházely ve fyzické podobě. A klíč k jejich vysvobození z dobrovolného exilu neměl vůbec nic společného s dveřmi nymfea v Cirilee, nýbrž s těmi ve Skálotvrzi.

„Ano, a jak se zdá, v mnoha ohledech jsme se mýlili,“ podotkne Agatha, jako by mi četla myšlenky. „Všichni se teď učíme novým věcem, mě nevyjímaje.“ Rukama si uhladí sukně. „Obavy vašeho velitele jsou ovšem namístě.“

„Musíme být nanejvýš *ostražití*.“ Jarek po ní vrhne kradmý pohled, jako by se mu zdálo podezřelé, že s ním souhlasí.

„Zjistit to můžeme jen jedním způsobem, přece tu nebudeme stát celý den.“ Udělám krok vpřed.

Chrlič na kraji něco zavrčí v neznámém jazyce a řada strážných přede mnou poklekne jako jeden muž. Ty rádoby víly se zase hluboce ukloní.

„To je dobrý znamení,“ zamumlám. „Ani jsem si nemusela nasadit korunu.“

„Myslíte tu, kterou jste ztratila?“ rýpne si Jarek.

„Já jsem ji *neztratila*. Prostě zmizela.“ Společně s křídly a šaty, ze stanu, kde jsem to všechno nechala pod dohledem sluhy, když jsem včera v noci vyjížděla do bitvy. Když mi pak dotyčný popisoval, jak se mu ty věci ztratily před očima, celý se chvěl, jelikož se bál, že ho potrestám.

Zkontroluju, kde je Caindra, tu teď ale daleko víc zajímá zelený ptáček, který jí třepotá křídly přímo před čenichem.

„Na můj vkus do ní vkládáte až moc důvěry," zašeptá Jarek, jako by se bál, že dračice uslyší, jak ji pomlouvá.

„Nemyslím si, že by mě sem přivedla, kdybych se měla bát o vlastní bezpečí. A kromě toho, kdyby záleželo jen na tobě a Zanderovi, nikdy bychom nevěřili *vůbec nikomu*, a kde bychom pak skončili?" Bez Kienena a Radomira, kteří nám svoji hodnotu prokázali každý už nejméně desetkrát. Vrhnu po něm návodný pohled.

Právě tehdy se z tunelu vynoří dvě štíhlé postavy oděné v kožených zbrojích.

Po Jarkově tváři se rozlije vzácný, upřímný úsměv, když v nich pozná své spolubojovníky z legie. „Nikdy by mě nenapadlo, že budu rád, když uvidím ty vaše škaredý ksichty."

„To ani já, veliteli," opáčí Zorya a ušklíbne se, přičemž přimhouří svoje zdravé oko.

Fakt, že kolem nymf projdou, aniž by sáhli po mečích, mi toho hodně prozrazuje. Všechno napětí je v tu ránu pryč.

„Zdá se, že jsme propásli pořádnou bitvu." Zorya projde branou. „Zdáš se mi nemocný. A zraněný."

„Je to jenom škrábnutí," vyštěkne Jarek.

Zorya si prohlédne od hlavy až k patě také mě, než mě pozdraví přikývnutím.

Jedna z těch vílích nymf – samička oděná do průsvitných, zelených šatů, které toho ani moc nezakrývají – chytí Lotha drápatými prsty za paži, když kolem ní prochází. Málomluvný legionář ji odežene, jako když se kůň ožene ocasem po mouše, což u ní ale vyvolá jenom chichot.

Okřikne ji tentýž chrlič, který předtím zavrčel na stráže, a ona se ještě s jednou svojí společnicí rozeběhne vpřed.

A pak obě zmizí.

Když k mým uším dolehnou povědomé dětské chichoty a o okamžik později mi po tváři přejede bříško neviditelného prstu, zůstanu překvapeně stát. Pohledem ten zvuk následuju po kamenné pěšině, ale nymfy už se znovu neobjeví.

„Ano, ony mezi námi žijí, aniž bychom o tom měli tušení," zodpoví Zorya mou nevyřčenou otázku tónem, ze kterého je jasné, že to ani jí samotné není dvakrát po chuti.

Jarek po Agathě vrhne nevraživý pohled. „Vyprávěli vám ti vaši věštci také o *tomhle*?"

„Na nic takového se nepamatuji." Soudě podle okouzleného úsměvu na její tváři ovšem Agatha není ani zdaleka tolik nesvá jako my ostatní.

Zorya přimhouří oko. „Vy jste sem přivedli další *čarodějnici*?"

Mám co dělat, abych nezasténala. Doufala jsem, že nevraživost legionářů vůči vzývačům už pominula. „Tohle je Agatha. Je to mordainská vrchní písařka, o proroctví toho ví víc než kdokoli jiný."

„Jestli tě to nějak uklidní, válečnice, můj vlastní cech mě za můj podíl na celé věci nechá popravit," poznamená Agatha.

Zorya si odfrkne – což je jediný náznak, že na ni vzývaččina slova alespoň nějak zapůsobila.

Já ještě něžně dodám: „Gesine jí důvěřovala."

To ji přiměje ucuknout. Když ale Zorya na stařenku znovu pohlédne, ve tváři znatelně pookřeje. „Tvé jméno si vybavuji."

Gesine o ní často mluvila.

Agatha přikývne a do výrazu její tváře se propíše zármutek. „Byla pro mě jako dcera."

Chrliče za našimi zády nadále klečí na jednom koleni. „Měli bychom vědět ještě něco, než se tam vydáme?"

Zorya se ohlédne přes rameno a nymfy sjede pohledem od hlavy až k patě. „Čekají na vás, začínají být netrpělivé."

„Tak ať to máme za sebou." S hlavou hrdě vztyčenou vkročím do svého města, zbrocená krví přišer.

„U všech osudů," zašeptá Agatha a její zakalené oči se rozzáří úžasem, když s Lothem a Zoryou po boku projdeme pod druhou padací mříží a vstoupíme do Ulysede. Chrliče pochodují těsně za námi a jejich kroky na kamenné dlažbě hlasitě duní.

Já na ten výjev zareaguju stejně, a to jsem tady už několikrát byla. Jenže teď se všechno změnilo. Kdysi tak prázdné město plné zdobených

kamenných budov a letního kvítí teď překypuje životem. Kamkoli pohlédnu, vidím hloučky nymf, jak si prohlížejí zboží na dřevěných vozících, ládují se preclíky na železných lavičkách nebo obdivují vodu tryskající z kašen. Všechny se teď zastavily a zírají, nově příchozí v nich očividně budí zvědavost. Další chrliče i víly, a taky malé postavičky připomínající skřety, s vypouklými bříšky a dlouhýma rukama – nepodobají se takřka v ničem, jednu věc však mají společnou: všechny mají křídla.

„Jsou jako sochy," poznamenám. Vědí vůbec, kdo jsem?

„*Předtím* to byly sochy," upřesní Zorya. „Kámen se po vysvitnutí hudemského měsíce rozpadl a vynořila se tahle stvoření. Tak pronikavý a hrozivý zvuk jsem jaktěživ neslyšela, a to už je co říct."

„Ale jsou to *všechno* nymfy? Chci říct, různá plemena?"

Jarek kývne bradou směrem k Agathě. „Co o tom víš?"

„Jen blábolení zaznamenané na svitcích." Vzývačka se zájmem pozoruje, jak se jedno nymfí dítě šplouchá ve fontáně opodál. „Věštkyně jménem Norae například popisovala svět nymf, které se od sebe lišily jako oheň a voda. A to jak temperamentem, tak silou."

„O tomhle se Gesine nezmiňovala," podotkne Zorya. Válečnice se s elementálkou během pobytu v Ulysede sblížila, a je jasné, že si jejích znalostí nesmírně vážila.

„Téměř osm desetiletí jsem byla obklopená těmi nejstaršími, polozapomenutými svitky, kterých se najde celá spousta. Gesine toho věděla hodně, já toho ovšem vím mnohem víc." Agatha se smutně usměje, jako by jí jméno její bývalé žákyně připomnělo, co všechno ztratila. „Vize věštkyně Norae nesdílel nikdo další, takže je mnozí nebrali vážně, včetně mě samotné, nutno podotknout. Když tu teď ale stojím, vidím, že jsem jim měla věnovat víc pozornosti."

Gesine se sice zmiňovala, že existuje vícero vyobrazení nymf – některé měly být přátelské, zatímco jiné… ne, teď se ovšem nemá smysl hádat o tom, co přesně komu řekla.

Kolem nás proskáče plavovlasá nymfa připomínající vílu, oblečená v růžovém hedvábí – velmi podobná té, která nás přivítala u brány –, a sáhne Zorye po opasku.

Válečnice zavrčí a plácne ji přes ruku. „*Tyhlety* neznají žádné meze."

„Norae jednou právě takové stvoření nakreslila.“ Agatha se zamračí. „Jenže si nemůžu vzpomenout, jaké mu dala jméno.“

„A co ty ostatní?“ Ukážu na chrliče. „Nakreslila taky je?“

„Něco mi připomínají, jenomže je to už moc dávno. Omlouvám se, Vaše Výsosti. Kdybych jen měla přístup k mordainským záznamům –“

„Ne, to je v pořádku. Jsem si jistá, že Lucretia bude znát odpovědi, které potřebujeme.“ Pokud se o ně tedy sylx bude ochotná podělit. Navíc se v místní knihovně určitě najdou nějaké knihy, které o nich pojednávají. Obrátím se čelem k legionářům. „Co vám zatím řekly?“

„Řekly?“ Zorya se ušklíbne. „Ony s námi nemluví. Hihňají se, funí a zírají. *Tamhlety* zatím ještě nevydaly ani hlásku.“ Ukáže na menší skřetí nymfu bez srsti, která má na nohou stejné blány jako na křídlech. „Že čekají právě na vás, víme jen proto, že nám to ta zatracená zmije z krypty našeptává do myslí. Nedá mi pokoj.“ Zorya svraští tvář bolestí. „A krutě si s námi zahrává.“

„Mně o tom povídej,“ zabručí Jarek, který se dívá všude kolem, jenom ne na mě. „Dost možná nás právě teď sleduje.“

Směrem od hradu to v davu zašumí, když se jím prodere řada vysokých postav v černé kůži, které za celou cestu k nám nevydají ani jediný zvuk. Víly i skřeti se jim bleskurychle klidí z cesty. Dokonce i chrliče, které se nad nimi tyčí, s úctou ustupují.

„A co jsou tihle zač?“ zeptám se.

„Další plemeno nymf. Střeží trůn a nahání hrůzu dětem,“ odpoví Loth.

Ani se nedivím. Čím blíž jsou, tím lépe rozeznávám jejich rysy – ostré lícní kosti, papírově bílou kůži a holé hlavy, ze kterých jim nad čelem vyrůstají kosti připomínající drobné rohy. Jsou vysoké, štíhlé a jako stvořené k boji, cílevědomě pochodují a na zádech mají připásané luky.

„Cindrae,“ vydechne Agatha. Oči má vytřeštěné, jako by ji samotnou překvapilo, že si to jméno vybavila. „Na ty se pamatuji. Norae říkala, že jsou obzvlášť urputné.“

Sáhnu po vláknech reprezentujících má spříznění, jen abych si vzápětí uvědomila, že se teď nemám čeho chytit.

Nymfy zformují linii a změří si nás temnýma očima, které jim ladí s křídly na zádech. Nevidím v nich ani náznak vřelosti.

Jarek popojde dopředu, částečně mě zakryje vlastním tělem a položí ruku na jílec dýky.

Jedna z nymf se ukloní. „Vaše Výsosti." Její hlas zní jako prazvláštní chrapot, který není ani mužský, ani ženský.

„Takže ony *umí* mluvit," poznamená Zorya. „To by nám přišlo vhod před několika *hodinami*."

Cindrae jí vůbec nevěnují pozornost. „Já jsem Oredai, váš velvyslanec. Odsud dál vás budu doprovázet."

„Žádný doprovod nepotřebuje. Od toho má mě." Jarek zase popojde o krok a změní postoj.

Z druhé strany přispěchají dvě vílovité nymfy a hbitýma rukama začnou štrachat po jeho ráně.

S bolestnou grimasou ve tváři je odstrčí, prudce vytasí dýku z pochvy a hrot zbraně namíří proti hrdlu té, která je k němu nejblíž. „Zkus to ještě jednou, no tak."

Nymfy zasyčí a stáhnou se.

„Proč odmítá pomoc?" Oredai nakloní hlavu na stranu, jako by byl zmatený. „Svěř se do léčivých rukou bludiček."

„*Tohle* nejsou žádné léčivé ruce," odsekne Jarek a ukáže na drápaté prsty takzvaných bludiček. „A jsem velitelem stráží Její Výsosti. *Ty* mi nemáš co rozkazovat."

Takže tu teď na sebe budou dělat ramena.

Oredai si ho těma svýma chladnýma, tmavýma očima dlouze měří, než svou pozornost zaměří zase zpátky na mě.

Copak tak slovutný elfí válečník nesnese trochu nepohodlí, když je to v jeho vlastním zájmu?

Ten sametově hebký mužský hlas, který mi náhle zaplní hlavu, mě přiměje k zamračení.

Oredaiovy rty se pootevřou ve vševědoucím úsměvu a odhalí nám plná ústa tesáků – jsou ostré, špičaté a vypadají, že by snadno dokázaly trhat maso.

„Snese," odpovím váhavě, vyvedená z míry náhlým vpádem do mé mysli.

Jarek mezi námi dvěma těká pohledem. Zamračí se. „Co ‚snese'?"

Přikažte svému veliteli, ať přijme pomoc bludiček.

Jeho rázný tón mě přinutí zatnout zuby. „Pokud vím, královna jsem tady *já*. Nebo se snad něco změnilo?"

Oredaiovi se na tváři vyloudí jízlivý úšklebek. „Jak si přejete."

„Už jsem viděl, jak jedna z nich zahojila řeznou ránu na noze jednoho smrtelného dítěte," připustí Loth. Ze dvou bludiček, krčících se po Jarkově boku, ovšem nespouští oči. „Zdá se, že to dovedou."

Při zmínce o dítěti si vzpomenu na stovky smrtelníků, které jsem do Ulysede před několika dny přivedla z Ciriley. Přítomnost nymf mě natolik rozrušila, že jsem na ně předtím dočista zapomněla. „Kde jsou vůbec všichni?"

„Na hradě," potvrdí mi Zorya. „Jsou v bezpečí."

„Potřebuju je vidět." Po Gesinině smrti jsem byla zdrcená, a pak se tu ukázala Caindra a já na ní odletěla. Ani jsem neměla příležitost promluvit si s Corrin nebo Gracen. Poděkovat jim za všechnu jejich pomoc – a jejich důvěru.

„Královna se musí sejít se stařešiny," prohlásí Oredai a ukáže směrem k hradu, zřejmě se nehodlá nechat odradit.

„*Hned teď*?" Návodně pohlédnu dolů na své oblečení pokryté zaschlou krví.

„*Až potom*, co si odpočinete a vrátí se Jeho Výsost." Jarek na mě upřeně hledí. Jde mu o to, abych zase načerpala svá spříznění a byla se schopná bránit.

„Královna se *musí* sejít se stařešiny," zopakuje Oredai svá předchozí slova.

„*Královna* ještě před chvílí bojovala s bestiemi, které nás po vašem návratu sužují. Musí si odpočinout. Stařešinové mohou počkat," prohlásí Jarek naprosto klidně a popojde vpřed, za což si od hloučku cindrae vysloužíostrý sykot.

Oredai vycení své špičáky a sklopí k mému veliteli zrak.

Ani jsem nepostřehla, že Loth a Zorya tasí svoje zbraně, ale oba teď zaujímají bojový postoj.

„Jarku…," upozorním ho. O tomhle nymfím plemeni nevíme zhola nic – jakou oplývají mocí a dovednostmi. Teď rozhodně není vhodná

chvíle na rozdmýchávání konfliktů, zvlášť když je zraněný a má po svém boku jenom dva legionáře.

„Prosím, v tomhle mi neodporujte, Romerie." V jeho znaveném hlase je náznak prosby.

„Opatrnost vašeho velitele je namístě, Vaše Výsosti," zašeptá Agatha. „Vám nemá nikdo co poroučet, a to včetně nich."

Mám na ty stařešiny spoustu otázek, ale čím víc času trávím s těmihle cindrae, tím méně se mi do setkání s jejich vůdci chce.

Královna se musí sejít se stařešiny.

Už už otevírám ústa, abych se hádala.

Jakmile si odpočine.

Když Oredai na náš požadavek mlčky přistoupí, usměje se i se zaťatými zuby.

„Díky za kompromis," zamumlám.

„Doprovodíme vás na hrad." Formace cindrae se jako jeden muž otočí na patách a začne se tiše prodírat davem směrem ke koním.

Krátce se ohlédnu na svoji malou družinu, načež nymfy pomalu následujeme.

Přecházíme přes most a křišťálově modrá voda řeky pod námi se vlní v paprscích poledního slunce. Prostoupí mnou zvláštní pocit klidu. Přede mnou se tyčí hrad s bílými zdmi a modrými věžičkami, který je technicky vzato můj, i když to tak mně samotné nepřipadá.

Připomíná mi, že teď mám v Argonu ještě jeden hrad, ze kterého mám vládnout – do kterého jsem já, Romy Wattsová z New Yorku, ještě ani jedenkrát nevkročila.

„Díky osudům, že z *těchhle* nic nevylezlo," zamumlá Loth a všichni souhlasně přikývneme, když procházíme pod klenbou tvořenou dvěma sochami nymf, které se tyčí do výšky několika pater.

Když procházíme hradní branou, nohy už se mi chvějí vyčerpáním. A přesto se mi na tváři rozhostí široký úsměv, když zevnitř uslyším salvy smíchu. Vstupní hala vypadá skoro stejně, uprostřed stojí vodní fontána a na jejím konci zase honosné schodiště. Nejde však přehlédnout, že podstavce, na kterých dříve stávaly sochy nymf, teď zejí prázdnotou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Úsvit bohů a běsů **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.